

NAHOME - 1935 (Cze)

ZAVÁTÉ DOBY SE PROBOUZEJÍ

svazek I

NAHOME

Český překlad
1935

Obsah:

NAHOME

» O P I S «

Český předválečný samizdatový překlad

od učedníka Josefa Kováře

podle německého originálu spisu

„NAHOME“

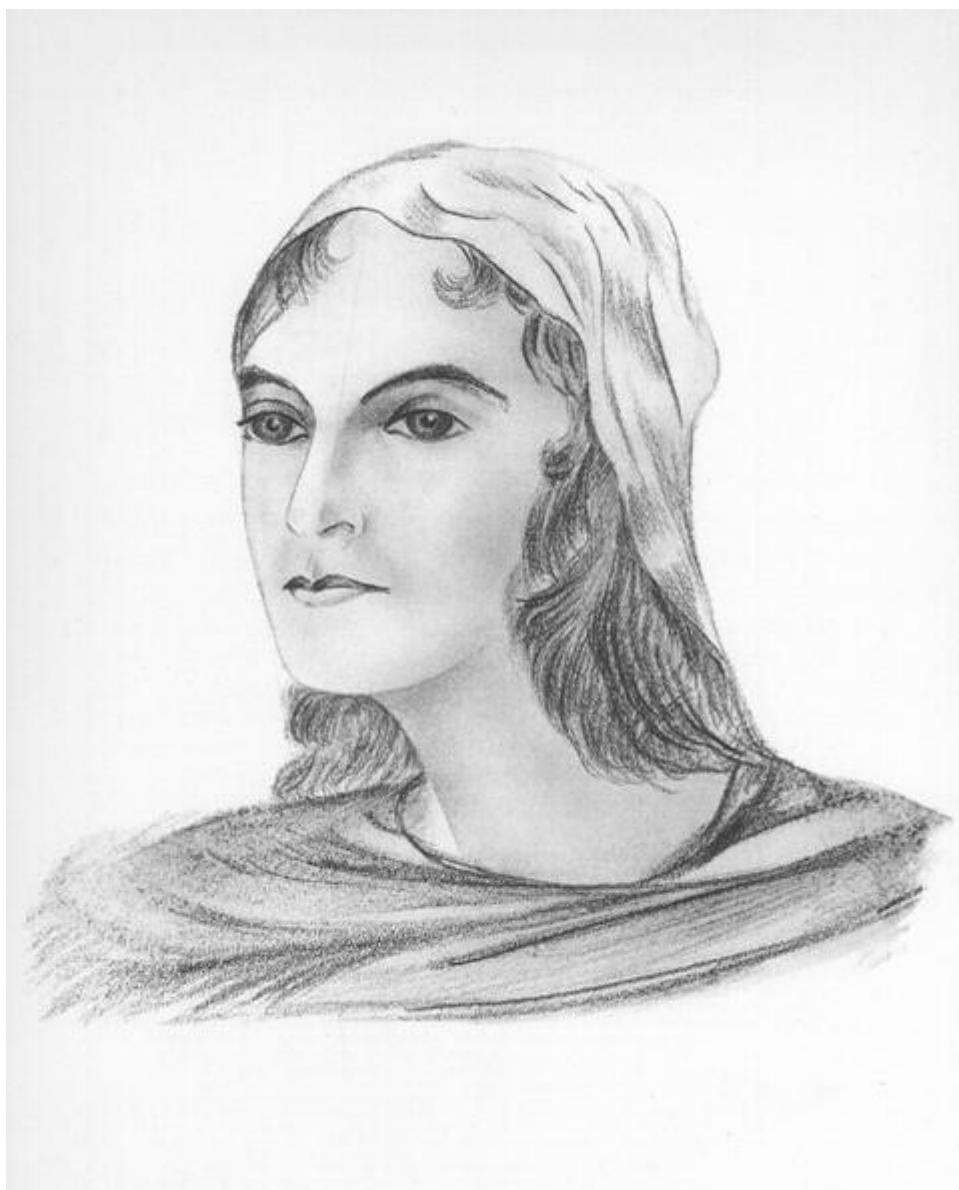
ze svazku

„Verwehte Zeit erwacht_Band I_1935“

Obsah:

NAHOME

Kněžna Nahome - podle kresby od Iden Freytag

Pod ochranou egyptské bohyně - Isidin ostrov

Velké dění blížilo se k zemi, sneslo se nad Egyptem žehnajíc tichému, šumícimu háji Isis. Bylo to v nejkrásnější chvíli; šumící vody uctívaného Nilu oplodnily bohaté zahrady Isis, takže byly v nejkrásnějším květu.

Zlatě zpívalo sluneční světlo ve větvích a šumění tichých vod znělo jako obdivuhodná slavnostní píseň.

Hejna ibisů přilétala a shromažďovala se v rákosí, jakoby chtěli být přítomni hodinám radosti všech bytostných¹, neboť Irmingard, Čistá Lilie z Božské zahrady blížila se k zemi². Tichem se nesl šepot zlatem zalitých akátů, které jako vysoké sloupy překonávaly svým bohatstvím květů žlutobíle se třpytící chrám Isis. V těchto hodinách se žádná lidská noha neodvážila vkročit na ostrov.

U břehu se kolébal knížecí člun, upevněný u příkře stoupajícího kamenného schodiště, které vedlo k chrámovým terasám. Ze setmělých velikých síní vanul chlad až sem dolů do sluncem prohrátých vůní při šumících vodách.

V člunu zasněně seděly nubijské služebnice. Vyčkávaly s klidnou lhostejností a snivostí, tak vlastní ženám horkých zemí, majíc vždy dost času, neboť zde opravdu nemají mnoho práce. Bohatá příroda je živí a pěstuje. Proto jsou stále v nebezpečí, že duchovně usnou.

Ani tyto služebnice již nevěděly nač tu před chrámem čekají. Život v nich neproudil, zůstaly uzavřeny duchovnímu životu. Myslely na opojení pozemských radostí, které jedině přivedly jejich krev do varu. Myslely na parádu a šperky, na to, jak by jejich krása zvítězila nad nějakým tichým, bezvýznamným mužským srdcem.³

Mladý, bíle oděný kněz dával zpod sloupů chrámových znamení k odjezdu. S vydechnutím vztyčily se jejich štíhlé pružné postavy,

¹ Všechny zmínky o bytostných jsou z veškeré grálské literatury cenzory HG po roce 1950 systematicky vyškrtuty. Již se na ně nevěří a jsou odkázáni do říše pohádek pro děti?

² Také tato zmínka byla odstraněna, neboť by byla v rozporu s doktrínou o doživotním božství vznešených dam, zastávanou některými kruhy HG. Kněžna Aloe byla zřejmě již v pokročilém stádiu těhotenství, kdy pozemský duch Nahome byl již delší dobu vtělen, ovšem paprsek Irmingard, Čisté Lilie z Božské zahrady se teprve blížil k zemi...

³ V redigované verzi přidána věta: ... „Nepohnula se v nich žádná jiskra duchovního života.“, která v německém originále není

ramena se zaleskla v slunci a s jásosem spustily zlatá vesla do proudu. Řídily člun proti proudu Nilu.

Zvolna vzdaloval se zlatý člun kněžky⁴. Obě jeho strany byly na okrajích obloženy vzácnými hedvábnými koberci. Na přídi se leskl zlatý obraz Isis. Kormidlo vrhalo stranou vír vody a bílý vějíř v krůpějích padal na rudé slunečníky. Nad krajinou leželo ticho.

Svatě a tiše snil Isidin ostrov a zapadající slunce kouznilo růžová světla nad zlatými kopulemi⁵. -

Skalní dóm v Jeruzalémě (691)

Pod sloupy předsíně stála středně vysoká postava bohatě a vybraně ozdobené ženy. Byla pohroužena v hluboké zamyšlení, jakoby byla v zajetí zšeřelých vln modrého světla a chladivých vůní, které vycházely jako dech z dalekých síní.

Blížily se k ní bílé postavy kněží; tiše dali znamení k odjezdu bárky a obklopili ji s uctivě skloněnými hlavami. Tiše vyčkávali.

Aloe, mladá kněžna, však svých očí nezvedla. Pod sklopenými řasami pohlížela do sebe, jakoby čekala na nějaký děj ve svém nitru. Chvěla se štěstím a nadějí a v úctě před vznešeným neznámem. Pak se

⁴ V redigované verzi HG je správně opraveno na „zlatý kněžnin člun“. Viz.německý originál: ... „goldene Nachen der Fürstin“, kdežto kněžka je německy „die Priesterin“

⁵ Kopule či kupole? V německém originále je však psáno: „goldenen Blütenkuppeln“ - tedy „zlaté květinové kopule“. Poznámka: Ovšem Kupole jsou v architektuře starověkého Egypta poněkud neobvyklým prvkem... /viz. též [poznámka](#) č. 1 na konci spisu/

však její štíhlá postava vztyčila, **vypnula ramena** a lehkým krokem odšla k bráně chrámově síně.

Starý moudrý kněz Amon-Asro

Tam jí vykročil vstříc vážný kněz Isis bílých vlasů a dlouhých vousů. **V bílém šatě** působil důstojným dojmem. Díval se na kněžnu dobrotivě jako otec. Kněžna zašeptala několik slov. Svatá plachost před tímto místem ji přikazovala nemluvit hlasitě.

Amon-Asro uchopil přátelsky její ruku a vedl ji beze slov do svatyně. Ze síně zaznívala hluboce vážná, duši uchvacující hudba. Zdálo se, že **velké množství** sloupů pohazuje mocnými vlnami tónů mezi sebou tak dlouho, až tiše tichounce dozněly.

Pokorně skloněna položila kněžna velikou květinu k nohám sochy, která stála jako strážce v přední síni. Tiché šero ji obklopovalo. Hudba skončila, ale vlny **nádherných** tónů jakoby Ještě proudily obrovskými síněmi.

Na prahu svatostánku vložily ochranné ruce na ramena ženy dlouhý bílý plášť. Pak ojediněle zazářila světla, plápolající jasně modře. Na konci chrámu však vzházelo světlo, leskem podobno slunci. **Byl to nádherný obraz Isis se zářícím zlatým slunečním kotoučem na hlavě.**

Isis-Urania (císařovna) s Ibisem

Službu vykonávaly bíle oděné kněžky. V tomto prostoru vládla veliká vážnost a posvěcená krása. Zbožnost a čistota vanuly všemi sítěmi.

K obětním stolům vedlo sedm bílých stupňů. Na stole stála mísa žita, ovinitá věncem bílých květin."

Nahome přichází v paprsku Čisté Lilie

Nejvyšší kněz opět vykročil vstříc kněžně. Tato se hluboko sklonila a poklekla na nejvyšším stupni chrámovém. Pak jí Amon-Asro podal slavnostně jedno zrnko z poháru Isis.

Kněžnu jakoby náhle obklopilo zázračné dění. Zapomněla na všechno kolem sebe. Mohutný zpěv a šumot zněl shůry a odrážel se od sloupů a zdí. Klenutím chrámu postupovalo světlo měkce nepopsatelné jasnosti. Zdálo se, že se střecha vznesla a prostor v chrámu se zvýšil až do nebes. Z nich vyšlehl zářící paprsek, proudící ze světlé podoby sněhobílé holubice.

Aloe byla úplně bdělá, slyšela a viděla, jsouc široce otevřena nebeskému světlu, jakého tento chrám ještě nikdy neviděl. Pak spatřila milostnou postavu andělské krásy a královské vznešenosti, s temně modrýma jasně zářícíma očima⁶. Zářící hlava nesla korunu z lilí. Byla zalita růžovým světlem a z ní tryskalo zeleně zlaté záření.⁷ Šířila obdivuhodnou vůni lilí.

Tato překrásná postava se sklonila nad kněžnou a vstoupila do její prosvícené zbožnosti plné pozemské schránky.

"Já jsem Irmgard. Nazvi mne Nahome !" šeptala postava tiše. Jako obdivuhodné zaslíbení zněla ve zvuku tohoto hlasu láska a radost.

V téže hodině pohnulo se dítě pod srdcem kněžny a ona je nazvala jménem

" N A H O M E " .

Dny, které následovaly po inkarnaci Nahome plynuly pozemské matce jako zázračný sen. Dobře chráněna sloužícími ženami Isis, žila mezi nimi jako vážený host.

⁶ Doplněn text „s temně modrýma jasně zářícíma očima“ podle německého originálu spisu „NAHOME - Verwehte Zeit erwacht_Band I_1935“

⁷ V překladu HG chybí zmínka o zeleně zlatém záření. V českém samizdatu naopak chybí zmínka o zářících modrých očích.

Směla žít mezi nimi jako jejich sestra. Byly mezi nimi nejvznešenější ženy této země, které sloužily nebo službě vyučovaly. Byly tam i moudré, zralé ženy. Každá měla svou službu ve složitém chodu této velké domácnosti. Byly tu zastoupeny všechny kasty. Kněžky však byly příslušnicemi nejpřednějších tříd a byly vychovávány zvlášť.

Mnoho vědění bylo zde shromážděno a pěstováno mnoho krásného ušlechtilého umění. Kůry kněží a škola zpěvu žen byly na nejvyšším stupínku té doby. Všichni se snažili vést čistý pokojný život a svazek jejich služby jim pomáhal k vyrovnání nerovností. Na tomto ostrově bylo jasně cítit čistý proud ducha.

A to bylo to, co nastávající matka hledala.

Nyní, když věděla, že její touha dojde splnění, žila Aloe jen v myšlenkách na dítě. Dokonce bolest, kterou pociťovala nad nepřítomností vřele milovaného manžela, kterého farao někam vyslal, byla odsunuta stranou.

Esetin chrám ve [Philae](#)

Eset ochraňuje Usira,
reliéf z Isidina chrámu na ostrově [Philae](#)

Kníže Abheb podporoval Mojžíše

Kníže Abheb, pravdivý a odvážný, často podporoval Mojžíše, který se zastával Židů. To však bylo v očích faraonových tolik jako zrada státu a on stále čekal na okamžik, jak Abheba odstranit. Hodila se mu proto pohraniční šarvátka se sousedem. Abheb musel do boje. Tak byli manželé rozděleni.⁸

Od té doby vedla Aloe osamělý tichý život jako vdova. Zůstala vzdálena falešnému lesku dvora jak jen to bylo možno. Nenáviděla předivo lži a bahno nemravnosti, které se tam stále více šířilo.

Vyčkávala návratu svého manžela v malém paláci na březích Nilu. Jen zřídka přijímala návštěvy, všichni jí byli cizí.

Dcera řecké matky nemohla chápat a rozumět chladným vypočítavým Egypťanům. A zase Egypťané nedovedli se sblížit s její mírnou ale vroucí bytostí. Musela by mezi nimi duševně vyhladovět, proto se jich stále více stranila.

⁸ Ovšem proč byl tento odstavec, zmiňující se o Mojžíšovi, odstraněn z textu redigovaného poválečného vydání spisu „NAHOME“ zůstává stále nevyřešenou záhadou.

Nyní však vstoupilo do jejího života veliké štěstí - dítě. Z vděčnosti stala se Aloe zbožnou. Toužila vynést svou důkoplnou radost vzhůru k bohům. Avšak její vroucí pocit štěstí nezdál se v chrámě nalézat ohlasu. Když chtěla děkovat, cítila jak jsou ceremonie kněží studené a neživé. Vykonávání kultu působilo na ni jako veliká, dobře uspořádaná stavba rozumu.

Tu se opětně cítila osamělou. A tak hledajíc našla konečně chrám Isis. Byla vedena vyšší silou, jí však úplně neznámou. Když vstoupila do chrámu Isis, Amon-Asro se jí otcovsky ujal. Od chvíle, kdy jí vyprávěl o vůli bohyně, podle níž zde má v čistotě a klidu čekat na své dítě, od té chvíle ožila.

Vedením moudrého kněze směla mnoho poznat a učit se. Její duch se otevřel, aby přijal čistého ducha dítěte. Aloe změnila celý svůj pozemský život s ohledem na blaho dítěte. I k tomu byla vedena.

Nastaly nádherné zářivé slunečné dny. Všechen bol a útisk z její bytosti zmizel a v její blízkosti prodléval světlý duch.

V její duši vznikl podivuhodný život. Dívala se na svět jinýma očima, i na lidi a jejich dovednost a shromažďovala zkušenosti o věcech na které dosud nemyslela.

Amon-Asro a Nanna, jedna z ošetřovatelek, měli úkol jí pomáhat. Oba se cítili zvláště přitahováni ke kněžně.

Egypt pod knutou faraonů

V Egyptě však toho času nebylo tolik míru a pokoje jako na tomto posvátném ostrově. Na lid těžce doléhala pěst faraona.

Radostných, Bohu věrných **pracovitých a radostně odpočinku užívajících, zpívajících a spokojených** lidí nebylo nikde. Těžce trpěli pod duchovním tlakem hříchů, **které jako neblahé stíny udály se vystupovat z Nilu, aby ve zvratném působení přitahovaly nová muka na tuto zemi.**

Lid se často scházel k poradám, vedeným šeptem. Slyšeli mnoho o Mojžíšovi, chovanci faraonovy dcery. Byl vychován jako Egyptan a přesto ho pudila jeho krev k jeho židovskému národu, který byl zotročen a nevýslovně trpěl pod knutou vládců. Trpěl však němě jako zvíře, aniž by se bránil. Egyptanům to bylo již dávno samozřejmostí. Jejich pozornost byla vzbuzena až chováním Mojžíšovým.⁹

Tu a tam vznikaly nepokoje, které by v hojném počtu mohly ohrozit **postavení vládců.**

⁹ Opět vyškrtnut další text týkající se Mojžíše

Kamenné pyramidy v Gíze

Ve své odloučenosti byla Aloe kněžími o všem zpravena. Zvěděla také, že čím větší jest nebezpečí, tím nádhernější byly slavnosti faraonů.

Veliké stavby, pyšné pomníky a obrovské pyramidy měly být vybudovány z krve národa. Říkalo se také, že brzy nadejde doba, o které velká proroctví zvěštovala:

"Světlo vzejde nad Egyptem a těžká muka ho očistí!"

Přísné duchovní vedení zmocňovalo se mladé kněžny stále více. Ti, kterým důvěřovala, brzy ve své moudrosti nahlédli, že tato žena je střežena zvláště vysokými silami.

Byla to Nanna, jejíž srdce to pochopilo nejdříve, a ptala na kněze Amon-Asra:

"Mohu jí vlastně jen podávat ruku. Její vůle jest zcela jasná, jistá a naprosto správná. Nikdy na sebe nenaloží něco, co by jí mohlo tělesně nebo duševně škodit. Jakoby jí pomáhající duchové radili."

Amon-Asra přikývl:

"V duchovních otázkách i ve věcech světa pozorují totéž. Vypočítal jsem si obraz podle dat narození. Je v něm jasně potvrzeno to, co jsi pozorovala."

"Pro dítě, které nosí pod srdcem, je jí zaslíben duchovní vzlet, ala

než dojde k pozemskému vzestupu, bude muset projít těžkým pozemským utrpením. Musí se cele vzdát své osobnosti jen pro to dítě. Že to nyní bezvýhradně činí, je také velmi šťastna.

V sestavení jejich hvězd našel jsem i potvrzení záhadného znamení Egypta, které mi dalo tolik práce. Podle něj lze očekávat příchod toho, který zničí faraony. Bude stát v Božím znamení. Jsem rád, že jest tato žena zde. Může mi být učitelkou moudrostí toho, který má přijít."

Nanna žasla. Mlčenlivý Amon-Asro nikdy tak mnoho najednou nemluvil. Avšak Nanna se chtěla dozvědět ještě více, ne ze zvědavosti, ale z velkého soucitu a přání dobře sloužit. Proto vyprávěla:

"Ve večerních hodinách, když utichnou zpěvy, všichni odejdou a je úplně ticho, chodíme spolu často síněmi. Vždy navštíví chrám Isis a pohrouží se na několik minut do sebe. Já ani nevím, co se přitom se mnou děje. Jako bychom putovaly nad světy. Nic nevidím, nic neslyším, ale vždy ve mně stoupá pocit velké síly, když se pak vracíme domů. Ona však, zdá se mi, prožívá mnohem víc."

"Budu pozorovat hvězdy v těchto hodinách, snad nám poradí, jak bychom mohli Aloí pomoci. Nikdy se mnou nemluví o svém vnitřním životě, ačkoliv jest jinak dosti hovorná. Jakmile se začne mluvit o věcech, které ji poutají, zavrou se jí ústa na deset zámků. Tak například při učení o formách hlavy a rukou nebo o souvislosti barev, tónů a čísel, je jako otevřená kniha, jejíž listy si říkají o to, aby byly popsány moudrostí. A přece někdy," pokračoval Amon-Asro po krátké přestávce, "je mi skoro až dusivě, jako bych mnohé vědomosti před ní neměl říkat, jakoby mi někdo držel ruku na ústech, jakoby mi nějaká drsná slupka uvízla v krku".

"Nemáš jí, moudrý knězi, ztěžovat vědění. To Je to, co jsem Ti musela říci. Ona musí zůstat volná."

Nanna to nitrem správně pochopila. Amon-Asro se na ni zkoumavě podíval. Pak zamyšleně přikývl. Teprve po chvíli řekl:

"Máš bystré oči, Nanno, a jasně chápeš. Myslím, že teď již zde nejsme učitelé, ale že jsme se všichni stali žáky."

"Tak může mluvit jen ten, jehož moudrost vedla ke skromnosti. Jako vždy máš i zde pravdu, Amon-Asro."

Nanna pozvedla svou tvář ke knězi. Byla to malá, jemná, podlouhle oválná tvář žlutohnědé barvy. Nedalo se říci, že jest hezká, ale byla bystrá, živé oči a výrazná ústa vzbuzovala důvěru. Její obličej zářil ctností pomáhající lásky.

"Přál bych si, abys měla vždy ve všem pravdu a abychom našli toho, kterého zvěstují hvězdy tvé kněžny. Má duše je plna touhy a já vím, že jí v této touze budu sloužit. Nevypadá to Jakoby se nitky sprádaly mezi tou ženou a námi?"

"Často jsem se tázala, proč právě já tak cítím mezi tolika jinými, které jsou lepší než já. Vždy znovu se utěšuji, že také ty, nejvyšší kněz Isis, cítíš

toto podobné spojení. Děkuji Ti, žes mi dal zprávu o svém vědění."

Sklonila se, pozvedla ruce a ustoupila zpět.

"Ne tak, Nanno," pravil kněz, podáváje jí ruku, "my jsme bratří!"

Nanna spěšně odcházela, jakoby se styděla za toto vyznamenání.

"Kde jsi tak dlouho byla, Nanno? V mé duši je dnes tak divně, jakoby na mne padal veliký strach. Tísni mne již teď ačkoliv ještě nepřišel. Jakoby se měla brzy zvednout bouře a zatrást celou zemí. Nikdy jsem se nebála, co jsem na tomto ostrově. Jaká je toho příčina?"

Nanna nebyla zvyklá na to, aby ji Aloe očekávala nebo postrádala, nebyla připravena na tolik bouřlivých otázek. Proto jen tiše potřásla hlavou a řekla:

"Udělám ti odvar z květů, který tě uklidní. To máš z toho, že sedíš příliš dlouho nad Amon-Asrovými knihami, máš málo pohybu. Vyjdeme si do zahrad a budeme dýchat vlahý vzduch od řeky. Nejdříve musíš zpracovat to, co jsi přečetla, než si vyprosíš nové. Zdá se mi, kněžno, jakoby tě oblékala vlna světlé síly. Naslouchej jí, ona rozezvučí v tvém nitru tutéž sílu. Tvé tělo i duch z toho budou mít užitek. Máš také pamatovat na ty práce, které ti pomáhají k pohybu."

Za těchto slov opustily obě ženy vysokou vzdušnou místnost, v níž Aloe bydlela. Otevřená síň, oddělená hustými závoji, vedla ven do zahrad Isidiných.

Zlaté květy stromů přijaly lehký nádech růžového odkvétání a chvěly se ve vlahém večerním vánku, klouzajícím z hloubky řeky Nilu. I jemně zelené lístky jakoby si ponechaly poslední záblesk zlata žehnajícího poledního slunce. Sem tam některé z nich, lesknoucí se jako zlaté mince, padaly k zemi. Skupiny palem se vysoko vznášely a bujně kvetoucí keře kaktusů jim vybíhaly vstříc. Jejich ztrnulé formy svítily stříbrnou zelení z hluboké temnoty.

Zahrada byla uzavřená krásně tepanou kovovou mříží. Nanna ji dovedla otevřít. Pak kráčely širokou upravenou cestou pod vysokými sloupy palem dolů až do špičky ostrova.

Stál tu malý polorozpadlý chrám, z šedého zvětralého kamene. V jeho středu byl malý čtyřhranný dvůr, obklopený sloupořadím. Ve zdech chodeb bylo viděti výklenky, obrazy a sochy z dávno minulých dob. Na tichu tohoto opuštěného místa ležela patina zakopaných tajemství.

Chrámové sloupy nesly v kameni tesaný obraz postavy ženského božství, nad nímž se vznášely tři holubice. Se stupňů chrámu bylo vidět širokou, opět se spojující hladinu řeky. Teplé růžově červenavé sluneční světlo letělo nad šedezelenými vlnkami a písčiny okraj pobřeží byl lemován rudou září.

"Brzy přijde čas, v němž vody vystoupí, a ty nebudeš moci rozeznati nic z těchto staveb na okraji. Přední strážce našeho chrámu budou stát

ve vodě a Jenom loďkou se budeme moci dostat k této malé síni."

Aloe neodpověděla. Zamyšleně hleděla do dálky nad nezměrně vzdálený prostor nebes, odkud se zdál přicházeti posvátný Nil jako proud tekutého rudého světla. Její rty při tom pronášely podivná slova:

"Já vám chci dát zdarma z proudu živé vody."

Vzpamatovala se prudkým leknutím. Se široce otevřenýma očima usilovala o sebevládu.

"Nanno, kdo to byl co teď mluvil?"

"Ty sama, kněžno, jsi mluvila."

"Ano, mé rty vytvářely slova, ale zvuk, Nanno, to přece nebyl můj hlas?"

"Slyšela jsem jen tvůj hlas, Aloe. Snad jsi slyšela jiný, vyšší."

"Nanno, pohleď, nezdá se ti jakoby tam v hloubce nebes stál jasný kříž ve světle posledních odrazů slunka? Podívej se, jak se z proudu a nad korunami stromů zvedají jasné plameny, jakoby se Čisté paprsky horkého slunečního dne vracely zpět k dárci světla. Nanno, mne už nic netíží. Svatá síla přírody otevřela ve mně bránu, Buď Isis dík!" Avšak sotva to řekla, lehce se zachvěla a pak zdrženlivě Pokračovala: "Nikoliv, příroda je jistě dobrá a já ji miluji, ale chci-li děkovat, musím myslet na vznešenější obličej. Nemá pro mne žádné formy a žádného jména. Ale zářivé znamení tamo vysoko na obzoru, ten vycházející kříž, který mi tak silně připomíná mé dítě, toto znamení bych chtěla uctívat."

Hluboce pohnuta stála tu Nanna téměř nehybně. Nedala na sobě však znát, že i ona zpozorovalo nebeské znamení.

Aloe nyní hromadila prožitek za prožitkem v rychlém sledu a silném vystupňování. Duchovně i tělesně poznávala věci, které se k ní nikdy dříve nepřibližovaly. Jakoby dobrá, cílevědomá ruka uchopila kormidlo loďky jejího života vedla ji neznámou zemí takovou silou a spěchem, který ji byl naprosto cizí.

Den za dnem se cítila zdravější. Byla radostnější, volnější, jistější a jasnější - stávala se člověkem v pravém slova smyslu. Práce se jí dařila, co vzala do ruky, všechno mělo úspěch. Hra na strunách hudebního nástroje a umělecké vyšívání, jemuž ji učila jedna ze sloužících novic, přípravy k příchodu dítěte - všechno se dařilo rychle, jistě a bez námahy. Často vděčně sepjala své ruce, nenacházela však slov. Ihned však vyvstalo před jejím vnitřním zrakem světlé znamení kříže na pozlaceném večerním nebi. Nikdy víc na ně nemohla zapomenout.

Kněží Isis chystali slavnost Iset

Kněží Isis chystali slavnost. Byla to jen užší tajná slavnost, ke které měli přístup jen zasvěcení.

Dny před slavností byly vyplněny rušnými přípravami, ale čtyřicet hodin před slavností muselo všechno odpočívat.

Amon-Asro vyhledal Aloe. Stál s ní v sloupové síni před jejím pokojem a shlížel dolů do zahrad, v nichž zlatožluté listy se zvolna a tiše snášely k zemi.

"Toto je doba zrání, Aloe. Nádherné plody dozrávají k slavnosti Isis. Kéž by i tvůj ti přinesl štěstí."

Aloe přikývla:

"Cítím, že ani nemůže být jinak, jakoby to záviselo na mně, má-li to být jiné."

"Ve dnech mateřství jsi otevřela svou duši a já vím, že se ti dostane velké radosti. Mohu ti přát jen štěstí a požehnání. Ale máš pravdu, velmi na tobě záleží. Bohové se nikdy nesklánějí k lidem, aniž by od nich mnoho nepožadovali."

"Řekni mi, Amon-Asro, znáš ty podivuhodné bytosti, které sestupují v noci s nebe dolů k zemi? Znáš **dárkyni slunce v okřídlené helmě, z níž vystudují rohy?** Znáš **ze světla utkaná těla, která vystupují a sestupují, vynořují se a rozplývají ve vancích kolem sebe?** Znáš tu, která přede zlaté nitky a onu, která rozdává sílu a plodnost, lásku a věrnost a čistotu a pomáhá ženám? Ona je ještě **krásnější**, ještě světlejší, ještě čistší, neboť ona se nespojila s hmotou jako **Iset**¹⁰ se sluncem. Stojí v říši, v níž se všechno teprve zdá být pojmem. **Ona jest říše, která tvoří mlhavě něžné obrazy. Je z vyšších duchů.**

Poznávám stupeň za stupněm a vždy jsou to ženy, které se ke mně přibližují, ženy z těchto sfér. Vaše kněžky jsou krásné a čisté k službě, avšak **ani stín myšlenky** nevystihne krásu a čistotu bytostí, které potkávám.

Zjevují se přede mnou tak jasně a zřetelně! Domnívám se, že vy všichni je musíte také vidět. Jsou tak krásné a dobrotivé. Přicházejí vždy v dobách vašich slavností?"

"Aloe, myslím, že se k této zemi soucitně sklánějí nové pomoci, neboť jsem dosud nic takového neprožil."

"Znáš ty ostatní, lidem podobné duchy? Bílého starce, jehož kůň letí skalami a pouští? Jeho vůdcem je hvězda. Znáš člověka jménem **Mojžíš, který činí zázraky a s bíle hořící hlavou pohlíží sem s oné hory? Co to jsou za postavy?**"¹¹

"Myslím, Aloe, že máš moudřejší vůdce než jsem já, starý kněz. Naslouchej jim a vyčkávej hodin, které v klíně budoucnosti popíší list

¹⁰ Bohyně „Iset“ . Staro-Egyptská Bohyně Eset (nebo Iset, Isis). Bohyně Matka. (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Eset>)

Bohyně Isis (nebo také Eset) je nejuctívanější bohyní z celé egyptské mytologie. Je matkou všeho a je silně spjatá s přírodou. Její kult se rozšířil daleko za hranice Egypta a její chrámy můžeme obdivovat v Itálii, na Řeckých ostrovech nebo dokonce v Porýní a Podunají....

¹¹ A zase ten Mojžíš a Is-ma-el museli z knihy ven!

za listem knihu tvého Života, já ti mohu dát jen zlomky.

Člověk se může doptat a domyslet jen část. Když pak sestavíš takto získané, zůstane ti mnoho mezer, které nedokážeš vyplnit.

Nauč se trpělivosti a mlčení, uživej a využij **dokonale** každého okamžiku, pak se ti samo sebou dostane všeho. Tak chápej smysl zrání v přírodě. Prožij je úplně a mnoho se z toho naučíš. Přeješ-li si navštívit slavnost Iset, je ti to dovoleno. Mohu tě počítat mezi zasvěcené."

Aloe děkovala knězi. Věděla, že je to to nejvyšší, čeho se může dostat člověku podle názoru věřících služebníků Isis. Všichni se s ní radovali. **Vždyť si vydobyla vysvědčení vnitřní zralosti mezi těmito lidmi.**

Na bílých stupních před podstavcem, na němž se vznášel zlatý obraz matky Isis, bylo plno květin. Květiny vybrané krásy, tvorů a barev, planoucích a něžných vůní, jaké mohly vzniknout ze zbožné péče obětavých služebníků v požehnaných božských zahradách. Svěží, a přece sladká vůně složená z oranžových a liliových květů, spolu s drsným dechem karafiátů, který opět vystřídal něžnou vůni lípy, mísila se se závěji vonného dýmu, vystupujícího z opálových mís, **na nichž bylo žhaveno zrní.**

Tyto **planoucí** mísy stály na zlatých sloupech kolem obrazu bohyně, který byl dnes bohatě ozdoben chrámovými klenoty a pohádkovými látkami. Celek se leskl jako **nádherný** skvost. Ale tím nejkrásnějším byly přece jen květiny. Jak se zdálo Aloe.

Tu **střední** branou vkročil do chrámu přední služebník a za ním pestře oděni trubači. Jejich pozouny byly okrášleny zlatými pentlemi, z nichž svítilo pestré vyšívání různých hieroglyfů. Trubači kráčeli, zvolna středem chrámu. Pak se rozdělili ve dvě řady. Jedna zahnula doprava, druhá doleva a tak obě řady vystoupily vysoko do skrytého chóru.

Po trubačích následovali pěvci s malými, zlatými harfami. **Všichni** bíle oděni, **kněžsky** vážní muži s bílými páskami kolem čela. Nosili dlouhé vlasy a vousy. I oni vystoupili vzhůru. Znovu se rozezvučely fanfáry. Vstoupily bíle oděné ženy, které obstarávaly pozemskou službu. V určeném pořádku se rozestavěly po obou stranách oltáře s kyticemi květin v rukou.

Se strany vešla Aloe v průvodu několika starších, celá bílá oděná a hluboce zahalená. Nanna ji byla po boku přesto, že měla úřad kněžky. Amon-Asro ji cele přidělil kněžně po tu dobu.

Tato skupina našla své místo ve středu před sochou bohyně.

K této slavnosti měli přístup jen kněží a kněžky. Všechny brány byly uzavřeny. Ticho, tak mocné ticho se rozložilo v celé budově chrámu. **Ani jediný tón je nepřerušil.** Toto posvátné, vyčkávající ticho, náleželo k přípravě pro slavnostní hodinu.

Egyptská bohyně Eset (nebo Iset, Isis)

Kolem obrazu bohyně se počaly vznášet světlé kruhy. S výše stropu sletěl chvějivý sluneční paprsek, který dokazoval, že slunce dostoupilo právě poledního bodu. Prášky světla jiskřily a snášely se stále níž, až se dotkly okřídlené přilby matky Isis s korunou symbolů.

Náhle rozlétna se hudba, zprvu šumným hymnem plodnosti dobrotivé matky. Do tohoto hymnu zvolna vpadávaly dobře cvičené lidské hlasy a znějící struny. Teprve pak vyrazil jásot vděčnosti, hřmicími tony ze zlatých pozounů a rozechvěl veškerý prostor. Byl to hymnus slunci, světlu, a plnosti zářivé síly.

Za jeho břeských letících tónů, vkročili do chrámu kněží. Přicházeli z nejnitra chrámové místnosti, která nebyla přístupna smrtelníkům. Před malou zlatou brankou stáli zlatě odění chlapci jako sochy.

Pak se otevřely střední dveře, vyšel Amon-Asro, za ním šest vyšších kněží a kněžek Isis. Všichni byli odění ve sněhobílých hávech a na hlavách měli věnce lotosových květů.

Ženy byly pod závojem. Dvěma řadami kráčely krok za krokem s pozvednutou hlavou a vztyčenýma rukama podle taktu, zvolna, rovně a přirozeně vzpřímeny. Stáčely se v polokruhu, aby přijaly u nohou Isis zářící mísy, v nichž žhnuly v jemných obláčcích pestré druhy vonných koření. Jako třpytivé zvonky květin vyhlížely svítící misky v jejich rukách.

Obě řady žen se potkaly ve středu oltáře a kráčely kolem sebe. Znenáhla se počaly lehounce kolébat. Vzlet jejich uvolněných postav, které byly úplně otevřeny síle přicházející zvenčí, rozšířil se v kroužení horní části těla, štíhlé postavy se prohýbaly hadími pohyby a jejich závoje tiše vlály.

Ale barvy svítících misek v jejich rukou i žhoucího koření, přijímaly pohybem vzduchu více lesku a světelné síly. Kouř letěl za nimi ve formách rytmických pohybů těl a kreslil nad bíle věnčenými hlavami pestré kresby. Chvějící se pestré proudy proplétaly se ve stoupajícím kouři a poskytovaly nádherný obraz ve světle vysoko stojícího slunce. Na hlavě matky Isis zazářil obrovský diamant z pokladů starého královského rodu. Jeho mocné záření se tisíceronásobně lámalo ve světle slunce.

Jako okouzleny zůstaly všechny jemně se kývající postavy náhle stát. Nejvyšší kněz pozvedl svoji hůl a se šumotem vylétlo z podstavce sochy Isis nespočetně bílých holubů. Jejich sněhobílé perutě se koupaly ve slunečním světle. Holubi kroužili kolem sochy, zatím co kněžky držely vysoko vyzdvižené mísy a monotónně zpívaly posvátné zpěvy.

Kněžky obětní služby přistupovaly se stran a podávaly mísy koření, ovoce a obilí. Vysoko vzhůru vyrazil plamenný sloup do otvoru

chrámové klenby.

Pak si kněz omyl ruce ve zlaté nádobě, kterou mu směly podat dvě nejmladší panny v kleče. Dvě jiné pak mu na ruce nalévaly ze zlatých džbánů křišťálovou vodu.

Blížila, se druhá část slavnosti. Po děkovných zpěvech následovaly mystérie. Amon-Asro zvedl své ruce. Zástup kněží následoval jeho příkladu a slavnostně prozpěvoval slovo "Iset". V prostoru zvedl se tichý vánek jako šumící letní večer. Holubi se vznesli a zmizeli na nebi. Lidé v chrámu se sklonili hluboko k zemi...

Šumot zesílil. Jedině Aloe viděla, jak celou síň plní nadpozemský jas.

Na tvářích kněží zračilo se napnuté očekávání, které přešlo ve zklamání, neboť oni neviděli nadpozemské světlo. Kouzla jejich umělých pokusů o spojení s úrovní jemné hrubohmotnosti, kterých téměř vždy dosahovali, to všechno tentokráte selhalo.

Amon-Asro stál ve zbožnosti a důvěře, ale bledý a vyčkávající. Nechce se Iset sklonit k lidem? Místo toho zpozoroval nad hlavou kněžný kruh světla, který se stále zvětšoval.

Bohyně Iset však mlčela.

Bohyně Iset však mlčela. Kněžka, která jinak obstarávala spojení s oním světem, líčila mimozemské děje a zprostředkovávala příkazy bohyně nejvyššímu knězi - mlčela.

Tvář Aloe se leskla radostí. Zpozorovala obraz andělské ženy s korunou. Vycházely z ní paprsky růžovězlatého světla, které zatlačily stranou nízká **strašidla¹² kněží**. V celém prostoru nebylo ničeho jiného, než tyto čisté, růžovězlaté paprsky z nejvyšších výšin.

Blaženě rozechvěni sklonili se mnozí nevědomky před svatou, silou, která žehnajíc a vzrušujíc jejich tep, lila se do nich, pokud se dovedli otevřít. Ale nevnímali žádné z mystérií, kterými se jindy opájeli. Ve svatém zanícení viděli čistou prostotu a jasnost slavnosti, která se pozdvížením jejich otevřených duší a darem neznámé, vznešené síly, vystupňovala k mocnému dojmu.

Aloe **o tom nepřemýšlela**. Věděla, že toto všechno **nepřišlo od bohyně Isis**, ale od zjevů z nebeských výšin, **od vznešené ženy, kterou směla vidět a která přicházela** z těch svatých říší, které byly domovem jejímu dítěti. Její chápající duch se sklonil pln vděčnosti.

Poslední děkovné zpěvy dozněly. Široce otevřenými branami chrámu odlétly i vůně z plamenných mís. Všichni účastníci slavnosti i pěvci již odešli z chrámu. Jen sloužící kněžky přecházely síněmi plny důstojného klidu. Žádné hlasité řeči nerušily doznívající vliv posvátných hodin. Služba úklidu byla zrovna tak posvátnou službou

¹² V němčině: der Spuk ... česky - strašidlo, zjevení, přízrak apod.

jako služba při slavnosti.

Brzy byla Isis zase zbavena skvostů a skvělých oděvů. Stála zde v čistém zlatě, působíc silou uměleckého díla, mnohem krásnější a povznášející na bílém oltáři.

Amon-Asro se vymanil z kruhu šeptajících kněží. Radili se o mimořádném průběhu slavnosti. Nechtěl poslouchat jejich falešné výklady a řeči o tajemných vědách.

Jeho cit byl pln hloubky a vážnosti. V úctě a přemýšlení vzpomínal této slavnosti, která neměla nic společného s dosavadními slavnostmi. Tak neobyčejně se vymykala z jejich celkového počtu. Celý akt byl před tím vlastně vždy více jevištěm kouzelnických kousku než náboženskou slavností.

Pomýšlel na to, ponechat příští slavnosti vždy v tomto duchu, ale věděl jasně, že narazí na odpor. Vzpomněl některých kněží, kteří měli značné úspěchy s přitahováním elektrických sil a v pokusech s hypnosou a přenášení myšlenek. Žili v těchto svých vědách a fanatickou umíněností a domnívali se, že jsou velmi mocní. Skutečně také byli. velmi obávanými. Farao si jich vážil, protože dovedli svými kousky držet lid na uzdě.

Bylo téměř nemožné vystoupit proti těmto mužům nebo je omezovat v jejich jednání. Jemu, nejvyššímu a jistě velice vlivnému knězi Isis, to připadalo jako pokus o sebevraždu. Bylo mu jasno, že s chytrostí a opatrností budou ostatní kněží mlčet. Byl tu osamělý ve své vůli vyslovit sílu svého přesvědčení a jednat podle něho.

Pohroužil se do výpočtů svých hvězd, aby našel vysvětlení, poučení a radu pro tento záhadný případ. Teprve pak si chtěl celou věc rozvážit.

List za listem hustě popsaného papyrusu odkládal, psal, počítal a kreslil. Pak hleděl dlouho zamyšleně před sebe. Nádherné poznání se před ním stále více rozvíjelo. Vzal vyobrazení svých hvězd a pak hvězd faraonových o srovnával nákresy. Temný osud stál hrozivě před domem vládce, který byl ohrožen mocnými nepřáteli.

I jemu ukazovaly aspekty podobné postavení. Jestliže dokáže v poznání vykročit na pravou cestu, může dojít k vysoké duchovní moci. Teprve když se snažil pátrat v bytostech těch hvězd, aspektujících dostalo se mu této možnosti.

Poznal přece jasně vliv jejich záření. Za pomoci mnoha starých pravidel, které pocházely ještě z dob jeho předků, uctívajících světlo, mohl rozvinout podivuhodné souvislosti. Ještě mu však mnoho k tomu chybělo. Nyní, Jakoby najednou byle s jeho očí stažena tajemná páska, jako by se v jeho mozku otevřela komora, která byla dosud uzavřená a temná.

V jeho duchu zavládl jasný den. Ještě netušil plnou souvislost a jádro všech těchto dějů, ale cítil se hnán žhavým pátracím pudem. zdálo se mu, že jeho věda se stala nyní službou Bohu.

Tak budovali věční čistý kruh světla ku přijetí malé lidské květiny, která brzy měla spatřit světlo země. Starý kněz Isis znovu se přistihl při tom, že jeho myšlenky spěchaly k malému lidskému květu, který dosud nebyl zrozen. Světlo, které jasně viděl stát nad mladou matkou bylo mu novým důkazem, že bohové chystají něco velikého.

I otevřel knihu Aloe, aby studoval její znamení.

Viděl v nich pád panovnického rodu a viděl, jak v nové síle světla duch stoupá vzhůru. Světlé zjevení při příchodu Aloe do chrámu bylo mu východiskem výpočtu, který mu řekl, že znamení Aloe byla táž V hodině dnešní slavnosti: v domě dětí - snášel se paprsek síly s nebeských výšin.

Určitě věděl, že tento vliv přicházel z hvězdy, kterou dosud neznal, protože ji nemohl vidět pozemskými očima. Tato hvězda musela přivodit na zemi nové, vyšší duchovní záchvěvy, jí bylo svěřeno prospívání přicházejícího dítěte.

Amon-Asro seznal, že on, Aloe a Nanna byli jediní, kteří byli hvězdnými proudy v okamžiku, kdy bylo slunce v nejvyšším bodě při slavnosti, povzbuzení, povznešení a přivedení k poznání. Ostatní kněží cítili tyto hvězdné proudy jako útisk a nemohli jim proto rozumět. A kněžka, která měla prohlašovat výroky Isis, byla v této osudové hodině ve znamení zatemnění.

Tak tedy směl moudrý kněz Amon-Asro tušit z paprsků a záření hvězd příchod velkého bodu obratu.

Nanna velmi pečovala o kněžnu. Silné prožití slavnosti Isis ji hluboce uchvátilo a potřebovala péče a klidu.

Aloe byla stále jasnoslyšnější a jasnovidnější vůči přicházejícím událostem na této zemi. Vše, co jí bylo zjeveno slovem i obrazem vyprávěla **věrně** starému knězi a on to srovnával s hvězdnými obrazci. A ejhle, vyvstával z toho stále více obraz důležitých pozemských a duchovních událostí v Egyptě.

Vody Nilu se rozvodnily a rozlily

Bylo to v době, kdy vody Nilu se rozvodnily a rozlily v mocných proudech. (začátek září podle našeho počítání).

Svatý ostrov byl omýván a obklopen hedvábně šedými klokotavými víry. Měkce a jemně leželo světlo slunečních paprsků, cloněné mnoha oblačnými závoji, na stříbrících se vlnách. Nad korunami stromů se zvedaly dusné, jemné výpary, jakoby bytostní chtěli hbitými prsty natkat světlešedých pavučin, aby před zraky světa ukryli příchod tajemné, čisté bytosti.

Tu vystoupily vody tak vysoko, že těsně obklopily síně. Krásné sloupy a přístavby byly již z polovice pod vodou.

Ve svatyních, síních, na dlouhých chodbách ženské budovy, pospí-
chaly pilné, tiché kroky sem a tam, zatímco v chrámu byla konána ho-
dinka tichých modliteb před zlatým obrazem matky Isis.

Míra posvěcení spočívala na chrámu Isis. Kolem něj splétalo
tajuplné čisté tkaní závoje nebeské ochrany pro dítě, která zde brzy
mělo otevřít oči vstříc světlu země.

V rákosí si šeptaly rusalky tuto zprávu. Jejich ruce zachycovaly
jemná vlákna, upředena vzdušnými skřítky. Měly je zachytit a dále
spřádat v síť kolem chrámu.¹³

Ptáčci tiše pěli na stromech a jejich libé a jemné hlásky letěly
otevřenou síní až k ženě, která tu v úzkosti a přece radostně ležela v
bolestech. Po jejím boku byli věrní strážci, ženy a moudrý lékař.

Činnost svaté lásky Boží a jeho Vůle se projevila. Všechny bytosti to
v tušení chápaly a radovaly se. Světu se zrodila Čistá květina, která
měla přinést všem ženám spásu. Měla být zakotvením čistoty a
věrnosti ze Světla, aby opět podle vůle Boží na zemi prospívaly. Měla
být splněna prosba, která byla přednesena ve věčnosti.

Příroda se otevřela. Isis, máti, připravila půdu, po níž by mohla
Astarté¹⁴ znovu sestoupit dolů. Všechny, úplně všechny pomocné síly
ze Světla mohly se znovu spojit se zemí, protože síla Čistoty byla tělem
učiněna. Sférami letí jásavý zpěv.

Bohyně Astarté

¹³ Opět ti bytostní a jejich tkaní sítí osudových vláken! To páni cenzoři z HG neradí slyší a proto je odkázali do říše pohádek pro děti? Že se tím sami zapétají do sítí zvratného působení asi netuší...

¹⁴ Bohyně Astarté ... zvaná též Ašoret nebo Ištar, byla bohyně široce uctívanou starověkými národy předního východu. Původ jejího kultu lze hledat ve starověkém Babylónu. Ztělesňuje v sobě kult bohyně plodnosti, mateřství, úrody, lásky.

Amon-Asro přistoupil k loži kněžny Aloe. Byl prvním, kdo položil svou velkou a bílou ruku nad malou, hustými vlásky porostlou hlavičku, kterou sotva bylo vidět v záplavě jemných tkanin. S vroucí radostí držela je matka v náručí. Nemohla ani uvěřit, že maličké, milé děvčátko, má nyní zůstat u ní.

"Nezasvětim ji Isis, kněžno", řekl Amon-Asro, "Náleží vyšší síle, kterou chci teprve poznat. Dovol, abychom splnili nutné formule a tak mohli uspokojit kněze. Nelze upustit od slavnosti v chrámu, vlastní slavnost má však být teprve později a v největší tichosti."

A tiše pošeptal Nanně:

"Stav matky a dítěte je nyní naší největší starostí. Zůstaň stále u kněžny - i v noci."

Aloe byla unavena, že nemohla ani zvednout hlavu. Němý úsměv děkoval moudrému knězi za jeho otcovskou péči. Sotva že opustil pokoj, zavřely se její oči. Hluboký spánek, sílící a pozdravující, zahalil matku i dítě.

Rozvodnění Nilu dostoupilo maxima. Vody hučely, šedožlutě se valily a sloužily nejrušnější dopravě. Nil byl přece obchodní cestou, která vedla od jihu k severu, až do moře. Hlasy vod zdola zvonivě zvučely do tichých síní, v nichž ženy chrámu lsidina.v milující péči obletovaly malé děvčátko Nahome a její matku. Rychlé proudy nesly ozdobené lodě.

V šedivých, zpěněných vlnách, plula, podobná přišerám, velká těla uhynulých zvířat, slonů, bývolů a hrochů. Rybáři stáli na březích a vylovili tak mnohou cennou kořist, kterou povodeň vyrvala majitelům I mnohé lodi, transporty vojáků i zajatců projížděly kolem.

Rytmus pozemského života vznášel se z proudů Nilu vzhůru k omilostněným duším, které dlely v posvátná síni.

Zanedlouho mělas se Nahome, dítě Světla, probudit k pozemskému utrpení, aby pak zase jen na krátkou dobu pohádková záplava pozemského štěstí pozvedla toto lidské dítě z šera malého knížecího dvora až k zářícímu slunci Božské říše.

Amon-Asro zkoumal osud dítěte

Amon-Asro sedal ve dne v noci nad svými papyrasy, až ho pálily oči. Zachvátila ho mocná síla, aby vyzkoumal osud dítěte. Cítil, že je na stopě velkému úkolu.

Oddal se tak cele vnitřnímu puzení, ač mu nerozuměl. Byl veden duchem a žádné kritizující otázky rozumu k němu nepřistupovaly.

Vzdor tomu nezapomněl na žádnou ze svých povinností, jimž podléhal jako nejvyšší kněz Isis. Ke všem, kteří mu byli podřízeni, byl přísný a spravedlivý, pln dobrotivosti a přátelství. Opravdový otec,

rádce a přítel. Byl z kněží také nejbystřejší a měl největší zkušenosti jak v politice, tak i v náboženství a ve vědě. Amon-Asro neměl času k nočnímu odpočinku. Právě v noci horlivě pracoval na věcech, které mu pak ve dne přinášely veliké úspěchy.

Nyní však měl zbádat život, jehož počátek se ztrácel ve výšinách, jeho chápání nedostupných. Mudrc stal se skromným, když zanášel znamení svého skromného vědění podle dostupných hvězd do čtverce jemných čar. Skromně kreslil kruhy a čáry a formoval obrazce aspektů a výpočtů.

Nahoře ve středu nebe stálo mocné slunce, které nakreslil modrou barvou a opatřil zlatými paprsky. Spatřil znamení, která mu byla úplně nesrozumitelná a zdržovala jeho ruku v práci. Podobala se chaldejským formám slunce, měsíce a hvězd, jehož charakter a záření vyjadřovala geometrickou formou. Jsa úplně ponořen v zákony jejich záření, našel mnohé, co mu dalo tušit nové cesty.

V cestách hvězd našel jednotné vědění. Obraz zrození před několika dny narozeného dítěte a neochvějně logická vysvětlení podle hvězd vedla k jedinému Bohu. Našel cestu k Bohu a s úctou klesl na kolena a děkoval v modlitbách.

Byl tu však někdo, kdo s nepěknými pohledy sledoval svatě vážnou práci nejvyššího kněze. Byl to druhý kněz Jech-tu, který celý život viděl jen očima ctizádství. Platil za jednoho z nejvyšších mágů Egypta a jeho síly dávaly mu podle mínění právo k samovládě nad náboženstvím i říší. Nenáviděl faraona, nenáviděl však také Mojžíše¹⁵. Nenáviděl vůbec všechno, co mělo mimo něj nějakou moc. A protože sám v chrámovém tichu měl jen úzce vymezené pole činnosti, byl naplněn neklidem. Chtěl se přičinit, aby se mu dostalo za každou cenu pověsti, moci a vlivu, ať je to kdekoliv. Proto se vplížil kde jen mohl do všech kruhů Egypta. Nic ho neodstrašovalo.

Měl proti sobě jen jednoho nepřítele, který byl téměř tak mocný jako on, ale nebezpečný jako tygr a neuchopitelný jako kluzký had. Byl to jeden z přátel faraonových - Ebranit.

Od slavnosti Isis sedával i Jech-tu dlouho do noci ve své pracovně. Zlobně rozvíjel jeden papyrus za druhým a ve všech svých zchytrale sestavených dílech hledal vysvětlení, proč mu tak úplně selhaly experimenty, které se jindy tak hravě dařily.

Stále hlouběji rýsovala se ostrá vráska mezi obočím, stále ostřeji se stahovaly rysy kolem úzkých, zařatých rtů. Bodavě černé oko, které vždy zářilo alespoň nadšením nad vlastní schopností, vzhlíželo temně vzhůru. Úzká, podlouhlá, hladce vyholená hlava s delšíma, poněkud špičatýma ušima, klesala jako pod neviditelným, ale těžkým tlakem. **I záda se již počala křivit.**

Namáhavé a těžké byly rozumové boje o věc, kterou bylo možno

¹⁵ Opět ten Mojžíš, který se ocitl na indexu cenzorských škrtnů... !

získat jen vyšší moudrosti. Co mu bylo platno všechno vědění a schopnosti, které se domníval mít. Nikdy si nemohl vzdorem dobýt klíče k tajemství této Isidiny slavnosti, nemohl mu však být ani darován, protože se uzavřel Božské síle.

To Jech-tu nevěděl. Tápal v temnotách a zamotával se do fantastických dohadů. Ke konci byl blízek zoufalství. Věděl, že jen jeden mu může dát vysvětlení: Amon-Asro, jeho sobectví, pýcha a ješitnost však nedovolily, aby se ho otázel.

Jako slídící vlk plížil se kolem bytu kněžny. Byla mu trnem v oku, již proti jejímu přijetí ke slavnosti Isis se bránil všemi silami. Pokoušel se nyní připsat jí "rušení" slavnosti. Stále více rostla v něm zloba vůči Aloe. Bylo štěstí pro ženy, že nemohl o ničem rozhodovat. V tuto dobu byly i kněžím zakázány světské návštěvy. Všichni v chrámu byli podrobeni přísným zákonům.

Nanna, která všechno střežila, viděla tento hrozící mrak a varovala nejvyššího kněze Isis.

"Já to vím Nanno, ale nemohu mu pomoci. Nikdy nebude tomu rozumět, kdybych ho chtěl zasvětit do vyššího vědění o duchu a pramenu všeho života, který i jeho trvale oživuje. Použil by tohoto vědění jen jako zbraně proti nám. Jeho zatemnění přibývá. Chci ho v dobrotě vést dál, snad ho mohu alespoň zachránit před hlubokým pádem."

Tiše, trpce a vážně zněl Amon-Asrův hlas. Smutně vzhlížela Nanna k němu.

"Jímá mne jen úzkost o ty dvě, když vykládá ostatním kněžím své fantazie!"

"Toho se bojím, Nanno, někteří jsou příliš ješitní, než aby věřili jeho slovům. Ostatní jsou však příliš čisti a drží se mého výkladu. **Nech to být, Nanno, nečiň i ty chybu, abys s pečlivostí chtěla zdržovat vývoj.** Pohleď toto veliké vyřešení všech problémů, které je mi ukazováno hvězdnými aspekty a které vidím doutnat v **Mojžíšovi**, to vše potřebuje a vyvolává konflikty. Oni jsou předchůdci a bude jich stále víc. **Ti, kteří půjdou po cestách budoucnosti, budou kráčet krví a utrpením, nebezpečím a smrtí.**"

Nanna věděla, že Amon-Asro i ji počítá mezi ně. Vděčně přijala jeho poučení a důtku a ukryla je ve svém srdci.

Zvolna ustávaly deště a náhle vznikající bouře. Zprvu nepozorovaně, později však rychle, klesaly vody Nilu. Radostně a vděčně hořely posvátné ohně na březích řeky. K nebi zněly zpěvy chvály svatému otci Nilu, který zemi obdařil úrodným bahnem.

Nasládlý, prudký pach s ryb se ploužil zahradami. Zvedl se chladný severní vánek a hnal před sebou všechny výpary. Z proudů vystoupily bahnem obalené kameny, kmeny stromů a keře těžce zdvihaly své ohnuté větve. Řídké pršky je časem omyly a zbavily je tíhy bahna. Na ostrově se těžili lidé i zvířata z větší svobody pohybu.

Aloe trávila mnoho dnů se svým dítětem v krásných tichých zahradách. Po jejím boku byla Nanna jako věrná průvodkyně a přítelkyně.

V tichu a kráse zahrady Nahome vůčihledně rostla, sílila a v jejich očích ještě zářil odlesk vědění, o kterém, dětská ústa nikdy nemohou vyprávět. S možností mluvit blednou vzpomínky na původ ducha. Její zářivé oči udržely si sice tajuplný lesk, ale s překvapující rychlostí přijímaly výraz velké zralosti.

Malé tělíčko, které nebylo podle tehdejších zvyků zamotáno jako mumie, nýbrž odíváno lehkými, jemnými látkami vlně a teple, blaženě oddychovalo. Velmi něžné, ale zdravé údy dítěte byly v trvalém pohybu. Často když vztáhlo své ručky, zdálo se, že jeho zářivé oči pozorují něco zvláštního, zázračného.

Mohlo být, že Nahome ještě vídala světlé bytosti, které hned po jejím narození naplnily dům a zahradu a stále dlely kolem ní a její matky. Byli to přátelé, které láska Páně jim poslala na šedivou zem.

Den za dnem, jeden za druhým, plynuly v klidu a kráse. Mladá matka měla smysl a myšlenky jen pro své dítě a nemohla se na ně ani dost vynadávat. Veliká živost, jejich duchovních zájmů jakoby se rozplynula v mateřských citech. Tak jako před tím sloužila vzniku těla, tak se nyní věnovala bytí tohoto lidského dítěte.

Jen zvolna přecházela z oblasti svého mateřského osudu k probuzení zralého lidského ducha. Schrána, kterou kolem sebe utkala, byla roztržena. První část jejího úkolu byla splněna. Nyní musela začít hledat novou půdu, na kterou by se mohla jistě postavit.

Amon-Asro nemluvil k ní ještě o svých duchovních pozorováních. Viděl, že by to bylo předčasné. Jen ať se těší z mateřského štěstí, chtěl jí ukázat její zodpovědnost teprve tehdy, až to bude nutné. A přece věřil, že ona sama půjde nejjistěji, když ji ponechá samotnou o neovlivněnou. Bylo mu jasné, že Nahome musí splnit svůj úkol, který si sama vyvolila.

Zjevil se mu Is-ma-el, nedlouho a nezřetelně, jen jako ve třpytícím se světlém kruhu mýdlové bubliny. Pokynul a pronesl své jméno. Amon-Asro vyčkával, co nyní ještě přijde. V jeho hvězdném obrazu byla oznámena návštěva ducha žijícího ještě v pozemském těle. Zralá duše kněze prožívala zázrak, za zázrakem.

Kněžské intriky a magie v chrámu

Kolem slunného štěstí na ostrově se však plížilo předivo temnot, Mág Jech-tu přišel k nejvyššímu knězi.

Po dlouhých úvodech, nijak vhodných jeho úmyslu, se zlobně a rozpačitě odmlčel. Chladný klid Amon-Asro byl jako skála, po níž

chňapot hada nezanechal stop. Úmyslné čekal a ponechal knězi dost času k první otázce. Věděl proč je tak těžké.

Stále více mizela z rysů pokrytce skepticky povýšená póza. Stále klidněji, chladněji a zdvořileji zodpovídal Amon-Asro jeho otázky. Když tu Jech-tu byl rozhodnut dnes již více nemluvit, tu se naň Amon-Asro obořil:

"Avšak nyní k věci, Jech-tu. Naše zábava trvá již dost dlouho a vy jste se přišel zeptat na něco jiného než na počasí a pořádek."

Opět rozpačitá přestávka a pak vyšlo jako chrapot z hrdla:

"Když tedy dovolíte, vznešený knězi Isis, tedy se ptám: od kdy je chrám Isis domem pro děti? Je to vhodné hosta ještě déle zdržovat?"

"Čekal jsem tuto otázku, nevím však, odkud pramení tato vaše starost. Dosud vždycky zachovával Amon-Asro svaté právo Isis a stále ochraňuje chrám i dům podle povinností nejvyššího kněze. Víš velmi dobře, že v jeho jednání se nenajdou chyby. Není ti také neznámo, kdo kněžna jest a že sám farao ji svěřil mému doзору."

"Ano, jistě, myslím ale, že to snad bylo míněno jinak."

"Jak to bylo míněno, to je vyhrazeno porozumění toho, komu se dostalo příkazu. Od kdy chtějí moji kněží pochybovat, o mých rozhodnutích? Síně Isis jsou útočištěm a ochranou čistoty a nevinnosti podle zákona, proto zde smí čistota a nevinnost přebývat. Avšak faleš a plížící se lež a jed nemůže být v těchto zdech, Již z toho vidíš, že kněžna je pod ochranou Isis, jinak by zde nebyla."

"Proč tedy bohyně¹⁶ odřekla mystérie v její přítomnosti?" vylétlo jako sykot z mágových úst.

Vztyčen a klidný stál nejvyšší kněz před ním. Převyšoval ho o celou hlavu a měřil ho pevným, pronikavým pohledem.

"Tvé výklady o této věci kolují již mezi vámi. Proč se tedy ještě ptáš? Já ti však říkám; To, co si myslíte, je falešné. Mystérie nejsou znesvěceny a znečištěny, ale sama čistota učinila nečisté prostředky bezmocnými. To je vysvětlení záhady."

Jech-tu se mlčky se sevřenými rty uklonil. Shromažďovaly se v něm zlé myšlenky.

"Jestliže však věříš, Jech-tu," pokračoval Amon-Asro, "že si musíš hrát na soudce mravů, a že budeš se zastávat magie proti čistému uctívání Boha v této slavnosti, jen se do toho dej. Přijímám ten boj."

Ponechal kněze v jeho temných myšlenkách a zamířil k domu.

¹⁶ Doplněno chybějící slovo „bohyně“ podle německého originálu

Usir, Osiris

je neznámější ze všech egyptských bohů, podobně jako jeho manželka Isis.
Usir se stal prvním egyptským králem a založil egyptskou civilizaci.

Kněžna Aloe s Nahome odchází z Isidina ostrova

Stalo se. Po několika měsících povolal farao kněžnu zpět do jejího paláce. Zdvořilý dopis oznamoval brzký návrat vojska, které vítězně odrazilo hrozící vpád nepřátel.

Vroucí radost zaplavila Aloe. Její manžel byl jedním z vojevůdců. Tedy ho brzo spatří? A tu hlásily se tiché myšlenky: má nyní opustit posvátný ostrov. Měla své milované dítě přivést do blízkosti faraonova sídla a vydat jej tak nebezpečí, tajemným dýkám a jedům.

Má je zavést do těch prostor, do těch přepychových zahrad a síní, které jí vždy byly nepříjemné, tíživé a vyvolávaly v ní hrůzu.

Neznala pravý důvod své úzkosti. Nyní však pod vedením Amon-Asra dostalo se jí hlubokých poznatků. Byla poučena o souvislosti všech událostí v této říši. Nechť se tak stane, ať běh života vede ji a její dítě cestou předepsaného osudu. Je správné v těch podmínkách růst. Cesta vede přece k vysokým cílům - ubezpečoval Amon-Asro.

Bylo jí těžko odloučit se od tichého ostrova a milých přátel. S váhajícím srdcem vyčkávala hodinu rozmluvy s nejvyšším knězem.

On však jí ulehčil.

"Hledám tě, kněžno, hvězdy věští mi brzkou změnu pro tebe a dítě. Neboj se. Proudý jsou příznivé a ty poznáš, že i tam tě bude obklopotvat ochrana vznešeného ducha. Nezapomeň však, že jsi nyní vstoupila do jiného kruhu. Tam, kde přebývá Nahome, je i pro tebe život a mír na věky věkův. Tak stojí v zákonech přemoudrých, nepošitnutelných čísel a hvězd. Nikdy je člověk nezkříví, ať se kroutí a obrací jak chce, ať po tisíciletí chodí po bludných cestách, přece musí jít ke svému cíli.

Drž se toho, co máš a nedej se zmásti zlostí světa. Kdo u bran Isis získal sílu věrnosti, kdo chová v sobě čistotu a lásku, ten nemůže zemřít, ani pro tento svět."

"Kdy však uhoří hodina našeho rozloučení, Amon-Asro?" "Tři dny před tím, než měsíc dostoupí své plnosti."

"Staň se, jak pravíš." v očích Aloe se zaleskly slzy, "ale budeme vás moci někdy navštívit?"

"Chrám a dům Isis jsou určeny, aby byly Nahome domovem. Pečuj, aby její mladý, probouzející se duch nezapomněl blažených zahrad, dokud nenajde svůj pravý domov. Budeš mít **mnoho** radostí z dítěte. Jeho kypící život a strhne tě jako proud horské bystřiny. Dbej, abys nikdy ani v nejtěžším utrpení nepřekážela v její radosti, neboť radost je jejím životním dechem na této zemi.

V radosti a činnosti se rozvíje v zářivého, motýlka, který shromažďuje' sladkost slunečních paprsků z kalichů květin, aby roznášel nejčistší blaženost. Ona **vítězně** ovládne všechno, co jí život přinese v budoucnosti."

Amon-Asro měl pravdu.¹⁷ Léta plynula v blažené harmonii a tiché radosti Aloe a dítěte. -

Dům byl slavnostně vystrojen k přivítání své paní. Věrní služebníci čekali s radostí na ni a její děvčátko, které zdravili stejně jako svou paní.

Egyptem letěl vítězný jásos, který svou radostí dal rychle zapomenout na bídu a drahotu i na výstražná muka pod záplavou kobylek.

Amon-Asro měl pravdu.¹⁸ Zcela jinak se jevil Aloe šedivý dům a hluboce mlčenlivý park mocných palm. Jak slunná a radostná byla písečná pláň vedoucí k Nilu pod bílými terasami. Po Nilu klouzaly lodě a vodní zvířata se pohodlně slunila ve stoupajících paprscích slunce.

Jak krásný byl domov Nahome a jak rychle plynul čas. Z dítěte pohádkových očí, které jakoby žilo na nebi a na zemi jen dřímalo, stalo se svěží, živé dítě, které pospíchavě capkalo vstříc své matce kdekoli ji uvidělo.

Nahome sedala tak ráda v sálajícím říčním písku a hrála si s blýskavými ještěrkami, které bydlely mezi sluncem vyhrátými kameny a stupni terasy. Brzy vyváděly své mladé na sluníčko.

Dítě vyhrabávalo hluboké dolíky v horkém písku, když je voda řeky naplnila, spouštěla do nich květy padající z bujných stromů a dívala se, jak plují po hladině.

Celé hodiny sedaly obě u řeky. Tam také podnikala Nahome své první pokusy o chůzi. Když, se kníže Abheb s bohatou kořistí a mnoha otroky vrátil domů, mohlo mu jeho dítě, které dosud neviděl, běžet vstříc..

Brzy probudila se v malém, živém děvčátku vyslovená svévole. Vždy radostně, vždy přátelsky, ale určitě dělala jen to, co se jí líbilo. Nikdy nebyla neveselá nebo uplakaná, bylo-li jí něco zakázáno, dovedla se poslušně, ale velmi lehce přes to přenést. Přece se však ještě s větší nenuceností a srdečnou přívětivostí vrátila ke svému přání. Ale jen zřídka žádalo dítě něco, co mu muselo být odmítnuto.

Stará Thony, její osobní otrokyně, dovedla s ní velmi dobře a lehce vyjít. Často ji opatrovala celé dny, když rodiče Nahome museli být přítomni nevyhnutelným dvorním slavnostem u faraona. O to šťastnější bylo pak zase shledání.

Brzy bylo nutno hledat pro Nahome společnost pro hry. Živé dítě po

¹⁷ V redigované verzi HG vynecháno. Zde nutno poopravit smysl věty „Amon-Asro měl pravdu.“ podle německého originálu!

V originále je: „Amon-Asro sollte Recht behalten“ ... Amon-Asro by měl mít pravdu

¹⁸ V originále je: „Amon-Asro hatte Recht behalten.“ ... Amon-Asro měl pravdu

tom toužilo. Při jedné návštěvě v chrámu Isis tázala se Aloe velekněze Amon-Asra. Ten však potřásl hlavou.

„Nenajdeš nikoho, kdo by se k ní hodil. Brzy by vycítla velikou propast mezi ní a ostatním dětmi. Daruj jí radost, bude pak stále šťastnější a ráda bez lidí. Předně není žádných lidí v jejím životě, kteří by se mohli přiblížit mimo tebe a nás zde na ostrově. Teprve s dobou její pozemské zralosti přijdou ti, kteří jí budou rozumět.“

Také v chrámu Isis se leccos změnilo. Přišli noví kněží a Jech-tu zde již nebyl. Byl povolán k faraonovi, aby dal své umění do jeho služeb. Ve velkém chrámu vykonával svůj úřad horlivě a našel ukojení pro svou bezmeznou panovačnost.

Amon-Asro dobře věděl, že se pokoušel odtamtud dosáhnout moci nad kněžími Isis. Dokud však Amon-Asro žil, nemohlo se mu to podařit. Jeho hlava byla již bílá jako stříbro, ale jeho duch planul jako v oněch blažených dnech, kdy směl Nahome otevřít bránu k pozemskému bytí. Jeho duch, stejně jako jeho tělo, zůstal naplněn požehnanými hodinami té doby, až do vysokého stáří. Moudrost a vědění vykvetly v něm v nejkrásnější květy a on se těšil z ovoce svého jednání.

Vychoval nové žáky a nové kněze. Sídlo Isis pod jeho vládou rozkvetlo v nejvznešenější sídlo duchovní moci. Umění a krása staly se bohoslužbou. Zjemňující kultura proučila odtud do celé země.

Ostrov čisté bohyně stal se silným protipólem ostatních území Egyptských, která stále více směřovala k zániku. Ale země o tom ještě nevěděla.

Dítě začalo živě sledovat hovory, které slyšelo mezi Nannou a matkou. Tiše sedělo, hrajíc si s květinami, když obě ženy odpočívaly v zahradě a mluvily o vážných věcech. Sotva jim napadlo, že Nahome sleduje jejich zábavu. Nebylo myslitelné, že by to dokázalo dítě v tak mladém věku. Sedělo vždy obráceno k nim zády a zapichovalo do řady pestré kalíšky vonících květů, jak se to naučilo od staré chůvy své matky. Dítě bylo zaměstnáno svojí hrou. Jemné světlé nitky zářily z květů, bílé zářící prsty, něžné jako plátky květin, podávaly je Nahome.

Dítě bylo vždy obklopeno čerstvými květy. Jakoby všechny k ní pospíchaly, ačkoliv byly k ní přinášeny. Vůně podivuhodných květů byla Nahome nejmilejší. Kdykoliv vdechla vůni květin, zazvučelo v ní zlaté světlo, jako vzpomínka. Činila tak nevědomky, přece však jí bylo potřebou a samozřejmostí mít kolem sebe květy. Skřítkové květin jí sloužili. Nikdy nezvadla květina v její blízkosti. Síla jejího záření přitahovala skřítky a živila všechno kvetoucí kolem ní ve vzájemném, radostném tvoření.

Jakkoliv byla oddána hře, přece chápala Nahome rozmluvu žen. Pojednávala o duchovních věcech, o přibližování se působící vůle, o

sile Božského světla, které jako bouře odfoukne všechno temné a škaredé z této země a vítězně rozšíří spravedlnost a lásku. Pojednávala o hvězdách a spisech Amon-Asrových a od té doby bylo v přáních dítěte ostře vyryto:

"Vznešené světlo musí přijít, zlí musí odejít. Chci číst knihy chci, aby Amon-Asro mne učil číst."

Horoucí touha vystoupila v Nahome a byla živena prvním paprskem vzpomínky na její určení. Nevědomé probudilo se z touhy chtění.

A co Nahome chtěla, to její duch dosáhl. Bouřlivé žádala matku, aby jí dala Amona-Asra za učitele. Tato však potřásala hlavou:

"Dítě, ještě není čas. Ale já se ho zeptám. Snad budeme moci něco připravit."

To však nebylo Nahome po chuti.

"Buď ano, nebo vůbec ne." To byla její odpověď. Aloe se tázala kněze.

"Ona to dokáže", pravil. "Ale jiným způsobem, než je to všeobecně obvyklé. Vědění, které je v ní uloženo procitne, když uvidí pomůcky lidí. Musí však začít písmem, které bylo čistě převzato z ducha, například začátky chaldejštiny. Nech mne vést Nahome, bude třeba jen několika málo hodin, pak se již sama naučí, co bude potřebovat. Jen tak bude z toho mít užitek a jen tak ji to může přinést radost."

Aloe děkovala a byla šťastna. **Jak byl tento muž bohat svou dobrotivostí.** Ještě se nikdy nestalo, aby od něj odešla prázdná a bez pomoci.

A tak zůstaly jako hosté na ostrově Isis. Všichni se těšili, obzvláště však Nanna a Nahome, které byly dobrými přítelkyněmi.

Brzy sedala Nahome s planoucími tvářemi a zářícíma očima u nohou starého kněze, **jehož krásná tvář byla mnohem jasnější velikou radostí.** V maličkých ručkách držela tabulku jemného vosku a olůvko a s velkou námahou malovala znaménka, která ji Amon-Asro kreslil do písku.

Zvláštní radost jí však připravili ve slunečních hodinách vyletující holubi, kteří v oslnivých hejnech obletovali bílé chrámové sloupy. Hned tu byla s miskou a házela jim zrní. Brzy byli tak dobrými přáteli, že již ani neodlétali, když se k nim Nahome přiblížila. **Jako v úkrytu cítila se matka s dítětem opět na ostrově.**

Výpravy za kořistí a pohraniční šarvátky faraónovy nezpůsobily nic dobrého, loupežením a bitkami zesurovělý vojenský lid nechtěl odpočívat. Stále byly mezi nimi hádky a nesrovnalosti. A z pouště přicházely mnohé přestrojené bandy lupičů, které olupovaly bojiště za noci.

Paláce musely být proti lupičům opevněny, města zvláště hrazena.

Bylo mnoho stavební práce v Egyptě a veliké cihelny pohlcovaly masy lidí, kteří museli pracovat jako zvířata.

Nikdy nepoznala Nahome temnou stránku svého domova. Myslela, že tak musí být, aby lidé bydleli v nádherných palácích a aby jim padaly do klína spousty květů a plodů a láska rodičů i přátel. Bylo to přece malé děvčátko a přece - co znamenalo bolestné zachvění kolem jemných, živých úst? Co to někdy zbarvilo zářící zlaté oči do černa tak ostře a temně **se sametovým leskem**? Jako stín, jako náhlé zadržení hlubokého výdechu, přicházela na ní taková pohnutí.

Tak se přihlašoval k citění Nahome tiše a vyzývavě její osud **a její cesta**. Cítila jen tichou úzkost, která jí ani nebyla opravdu povědomá jako taková. A s dvojnásobnou silou a vroucností sáhla po přítomnosti.

Svou žhavou dětskou duší prožila každou krásnou minutu. Její přítomnost byla jako veliký dar každému, kdo směl s ní žít. **To cítili všichni, ať vážní obyvatelé chrámu nebo rybáři a služebníci ze dvora jejího otce.**

Kníže Abheb býval často mimo dům. Jeho služba přikazovala mu dohlížet na opevnění hlavního města. Přesto však nechtěla Aloe zaměnit osaměle položený malý zámek za pobyt v paláci faraóna. Ani Amon-Asro k tomu neradil.

"Ve vašich obrazech vidím splétat uzel pro Nahome. Nastane převrat ve vývoji, duchovně neodvratný, předem určený a chtěný. Účinek bude bolestivé překvapení - pro ni však to zněměná štěstí!

Ty však, Aloe, seber všechnu sílu a mysl na cestu dítěte, abys nekolísala pod svou bolestí. Musíš být tvrdší a vůči sobě přísnější, jinak budeš mnoho trpět. Mysli na to každou hodinu, když tě pak bolest zasáhne. Vyzbroj se."

Výstražně, **strašlivě jako úder dýky**, zasáhla slova do duše Aloe. Ještě nikdy Amon-Asro tak nemluvil. Velmi jí to znepokojovalo, Ale on jí zároveň dal do ruky hůl:

"Mysli na cestu tvého dítěte."

Nikdy nechtěla nechat padnout tuto oporu.

A zase odjeli domů. Amon-Asro stál dole na břehu a zdravil je. Několik žen, Nanna mezi nimi, je doprovázelo. Na vysokou postavou kněze přeběhlo tiché zachvění, když Nanna pravila:

"Kdybych tak mohla jít s ní, Amon-Asro, cítím, jakoby to byla moje povinnost."

Jasně a tázavě na ní pohlédl, jakoby čekal, že se odváží k tomuto velikému kroku. Pak se rychle obrátil a řekl:

"Pojďme nahoru!" -----

Nahome v paláci knížecích předků

Nahome bylo právě sedm roků, když dlela na ostrově Isis. **Ačkoliv to byl dětský věk, přece se zdálo, že byla o mnoho let zralejší.** Když Aloe pomyslela na prvé týdny jejího pobytu, v němž sedala pohroužena v hrách v zahradě a pak sledovala následující týdny, v nichž dítě naslouchalo slovům Amon-Asra, zdálo se jí, že přítomnost na ostrově byla dlouhá a bohatá. Každá minuta byla vyplněna **krásným** cenným prožíváním.

Zdálo se jí, jakoby její dítě mnohem rychleji chápalo a zrálo než jiné děti téhož věku. Při tom však zůstávala její čistá, dětská bytost, která činila Nahome tak přitažlivou.

Po svém návratu viděla všechno kolem sebe novými očima. Všechno se jí zdálo být jiné. Nějak menší, šedivější, hutnější a těžší, ale přesto měla oči pro všechno pozemsky krásné, smysl pro barvy a dobré formy. S čilostí procházela prostory otcovského domu. Již se neutápěla v dětských snech, které létaly mezi nebem a zemí.

Bylo to, jakoby její světlí pomocníci, kteří ji sledovali a pečlivě vedli, byli nyní jiní, vážnější. Nic však o nich nevěděla. Stala se pozemsky vědomou. Se silnou životní radostí, jí vlastní, oddávala se těmto dojmům. Krásné dny na ostrově nebyly zapomenuty. ale přešly. Čekaly jí nové události v přítomnosti.

Jinak její matka. Hlasy a zvuky domova, hukot velikého proudu v teplém, vlhém vzduchu, plynoucí vůně, vše na ni doléhalo.

Bylo v tom spojeno mnoho temných i krásných vzpomínek, mnoho myšlenek dávno z formovaných naplňovalo místnosti. Krev Aloe jakoby tížeji proudila a něco tísnivého se položilo na její prsa.

"Mysli na cestu dítěte " slyšela hlas Amon-Asrův a vzpružila se. Nutila se s radostnou tváří naslouchat dětinskému žvatlání svého dítěte, aby mohla odpovídat na všechny jeho otázky.

Stály **u husté, dřevěné mříže**, u okénka řezaného na způsob tureckých řezeb v harémových budovách. Závoj utkaný z jemných perel uzavíral příjemně chladivou místnost. Dole před branou bylo slyšet znějící kroky.

U brány ležely z kamene vytesaná bílá, svítící těla lvů, pomalovaná a zdobená zlatem. Svítily v prudkém slunečním svitu, jakoby střežily dům. Číhající dusné parno leželo všude a klepající kroky Nubijců zněly jako výstražná tíha.

Nejkrásněji zde bylo navečer. **Když z přepychových zahrad faraonů** vysílaly rudé kalichy květin omamné vůně a mlhavé postavy vystupovaly ze setmělého Nilu. Za časného rána však, když se sklánělo světlo ubývajícího měsíce a hluk přicházejícího dne se vrátil, pak táhly chladné větry z proudů vody a shromažďovaly se v této místnosti pro

osvěžení v horkých denních hodinách.

Místnost byla nesena sloupovím, mezi nímž vyvstávaly bílé stěny se zlatými ozdobami. Sloupy ve formě vysokých štíhlých stvolů lotosových se střídavě tyčily a jejich horní rozšířené hlavy byly zdobeny tvary velkých lotosových listů. Modrá, červená a zlatá - smíšené barvy země tu převládaly. Zvláštní ozdobou pokoje byl však jemně malovaný strop. Ukazoval nepřetržitou řadu letících ptáků, posvátných Ibisů. Vlájící křídla byla těsně seřazena k sobě.

Nahome odsunula druhý perlový závěs a stála ve dveřích, kolem nichž běžely řady sloupů širokého ochozu kolem celého dvora. Rozlehlý dvůr dával vidět jasnou modř oblohy podobající se rozlitému moři. Žlutý písek tvořil půdu dvora. Úzké stezky byly dlážděny pestrými kameny a leskly se jako koberce drahokamů. I zde převládala zlatá. Pověst říkala, že základy tohoto starého dvora spočívají na nezměrném pokladu zlata. Prokládané dlažby ukazovaly obrazy květin a plodů a místy kreslily scény ze života budovatele zámečku. V přízemí, pod sálem, vedla, chrámová chodba, zdobená zlatými sochami a kamennými postavami králů.

Matka s dítětem procházely spolu tyto prostory jako hosté nějakého musea. Chladné poklady kolem nich jim nic neříkaly. Nahome uchopila matčinu ruku a tázavě jí táhla od jednoho obrazu ke druhému. Nahome chtěla všechno vědět. Náhle jí vyjelo z třesoucích se rtů:

"Byli tito vždycky tak mrtvi? Každý má jen jeden výraz, jeden zlý, jiný chytrý, třetí líný, čtvrtý pořouchlý, pátý jakoby číhal a všichni jsou tak studení, jako mrtví."

Nahome se dívala na matku:

"Toto mají být naši předkové? Žili oni také? Ach, jak je to ošklivé."

Hned však na to zapomněla a s pokrčením ramen se obracela k jiným věcem.

Široký vchod vedl do velikého sálu, ve kterém byly dříve pořádány hostiny a slavnosti. Kolem sálu běžela řada mocných sloupů a s bohatými a obrovitými ozdobami přirozené a prosté krásy. Kolem vysokých podstavců, na nichž spočívaly sloupy podélné strany, byla zlatá mříž, podobná pavučině.

Siň byla prázdná. Nezvykle hlučely klapající sandály po kamenné dlažbě. Byla hladká a lesklá jako zrcadlo a Nahome viděla v ní svou postavu podivně sraženou.

"Podívej se, je to jako jezero, jenže tu nevyskakují žádné rybky", smála se jako stříbrný zvonek a ihned se ulekla zesíleného zvuku svého smíchu, který se odrážel od klenutého sálu. Skoro se zdálo, že i

ornamenty spokojeně se šklebících slonů se nahoře rozesmály. Ale jejich strnulost přesto nahnala Nahome opět strachu.

"Pojď, půjdeme!"

A znovu je vedla cesta branou. Před nimi se rozkládaly pokojné zahrady. V blízkosti Nilu však, na velikých terasách, stál dlouhý řetěz nubijských stráží. Jejich pestré zástěry a spousta přívěsků různých barev zraňovaly oko. Černé, obrovské postavy vypadaly jako démoni. Nahome je však znala a nebála se jich. Všichni se radovali, když šla kolem nich, matka však cítila čím dál tím víc a zřetelněji:

"Tito lidé nepřinesou zemi egyptské nic dobrého. Neustanou, dokud neovládnu celou zemi." Trudné předtuchy opět před ní vystoupily, až teprve radostný smích Nahome je vyhnal z její duše.

Přepadení bandou pouštních lupičů a vojáků

Dusný, olověný večer se položil na zemi. Aloe přecházela po terase svého pokoje, která spojovala ložnici a malý pokojík Nahome. Čekala na svého manžela, který se měl později vrátit ze své přísné služby. Z pouště vanul těžký, vlažný vítr a nesl sebou spoustu jemného horkého písku. Palmy v zahradách podezřele šustily a nahoře v sloupořadí hvízdal a skučel vítr. Večerní modř oblohy byla bledá a ocelová. Slunce zapadalo do temně šedého pytle mračen. V olověném soumraku večera zdál se celý zámek prázdný a opuštěný, strašidelný.

Něco pohánělo Aloe z pokoje do pokoje a ačkoliv byla unavena, nemohla se uklidnit.

"Buď bdělá, buď bdělá," stále v ní něco šeptalo. Domnívala se, že slyší hlas Amon-Asra.

Hledala důvod svého neklidu. Připisovala jej blížící se bouři a dusnu. Avšak v nitru se přiznávala, že to musí být něco jiného. Její dech byl stále obtížnější. Myslela na Nahome - snad ji potřebuje. Všichni služebníci šli již spát. Tiše se přiblížila k loži děvčátka a u jeho nohou se posadila na nízký polštář. Nahome klidně spala. Nad ní se vznášela jasná zář. Ozářila oči kněžny, která ji zřetelně spatřila a vstoupila do ní síla světla, která ji téměř přemohla. Unavena, ospale sklonila hlavu na lůžko.

Zdálo se jí, jakoby seděla s Nahome v lodičce a pluly dalekým mořem. Kolébaté vody byly světle modré. Bílá labuť plula jim vstříc. Ve zlatějasném světle se rozkládaly široko daleko nebeské zahrady, jakých nikdy na zemi neviděla. Byly tam bílé květiny na vysokých stoncích, podobné ohnivým lilím v zahradách, avšak bílé, jakoby ponořené v měsíční světlo. Nějaké ruce pozvedly její dítě z loďky, nesly je a položily do středu květinového háje.

Nahome byla již velká a zralá. Pohlížela na matku tak cize a chladně. Proud modré vody mezi nimi se stále zvětšoval, až se ztratily

nádherné zahrady z dohledu Aloe ..., a byla sama.

Když však otevřela oči, a hluboce vzdychla pod tíhou, prožití, viděla, že Nahome spí. Na jejím polštáři však ležela sněhobílá lilie, jakou Aloe ještě nikdy neviděla...

Leknutí ji však náhle srazilo k zemi. Co to bylo za tón? Lidé volali a křičeli, dole řinčely zbraně a bylo slyšet údery kopí na zahradní bránu. Je to Abheb?

Zář ohně vylétla, nad stromy, jakoby letěl ohnivý prsten. Od hlavní brány troubil strážce signál "nepřítel"!

"Ó hrůza, hrůza ! Nahome, probuď se !"

Dítě ihned vyskočilo, stálo tu bledé, třesoucí se s hrůzou otevřenýma očima.

"Máti, máti, to snad není pravda?!?"

Ženy spěšně přinášely šaty, avšak ve zmatku nebylo možno služebníky k ničemu použít. Aloe se musela sama starat o všechno. Mezi tím stále víc přibývalo hluku.

„Abhebe, Abhebe!“ šeptaly její bledé rty jako prosbu.

V tom jako hořící pochodeň vpadla do vzrušující hrůzy myšlenka: "Buď přísná k sobě, mysli ne cestu svého dítěte!"

"Děkuji ti, Amon-Asro. Tys věrný a upomínáš mne na mou povinnost." Vzchopila se, vzala nejnnutnější věci pro sebe i pro dítě a pak se věnovala jen dítěti. Zavolala strážce.

"Co se děje?" tázala se jich.

"Přepadení, paní, z pouště. Vojáci, sběr i nějací faraónovi bojovníci - lupičská banda."

Ohlušující rána.

"Hází kamením! Bohové pomozte, oni útočí!" Vyběhl ven.

"Abhebe, manželé, kde jsi? Chraň náš dům a naše dítě!"

Její výkřik dozněl v zahradách. Nahome plakala a ukryla se v matčiných šatech.

Hrozný řev lidí a surový smích ze zahrad stoupal vzhůru. Již byli v zahradě. Dobře, že brány paláce jsou opevněny. Z hluku vynikl hlas. Strážce dával znamení: "Pán jest zde!"

Matka s dítětem se držely za ruce a běžely do síně. Nyní musel přec vystoupit do síně.

"Otče, otče," chvěl se hlas Nahome. Ještě nikdy tak nezazněl, byl jako zvuk žalující flétny. Tón chvěl se mezi sloupy a zanikal v třeskotu zbraní. Nahoře stály ženy a dole se rvaly divoké bandy s knížetem Abhebem a jeho malou družinou, která jim vpadla do zad. Nekonečně se prodlužovaly napjaté minuty.

"Ty, který neseš světlo, Ty, světlo nebes, Ty jehož jméno neznám, pomoz !"

Nahome vyrazila zděšený výkřik. Viděla padnout otce. Bledá a jako mrtvá sklouzla matce do náruče, která nemohla dbát bolesti ani úleku, aby mohla chránit dítě. Odnesla je znět do pokoje.

Lupiči se hrnuli přes mrtvolu knížete. Útočili již na horní sloupovou síň. Jedna strana paláce hořela, zdi černaly a mocné sloupy a ornamenty slonů se otrásaly pod ranami útočných nástrojů. Co to jen chtějí? Přišli **ti ďáblové** o rozum?...

"Hledají poklad!"

Thonny, stará chůva to slyšela. Jí by přece nic neudělali, byla otrokyní.

Aloe a Nahome zajaty a odvečeny do poušě

Noc bledla a zešedla. **Nepřátelé** vstoupili do síně žen. Strašný byl egyptan s dravčí tváří, který se s úšklebkem představoval jako vůdce. Bylo na něm vidět, že už ochutnal vína ve velikých sklepech. Jeho hrozné, zvířecky toporné oči, se dívaly na Nahome.

Aloe rychle zakryla postavu dítěte svým tělem. Byla **rázem** ledově klidná.

"To by bylo to nejhorší pro dítě. Raději smrt, ale spolu, slyšíte bohové?"

"Světlá královno, vezmi nás obě. Vyveď nás, nenechej Nahome samotnou na této zemi, Elizabeth!"

Jako modlitba řinulo se toto jméno z jejích úst.

Zpustlík se obrátil, poručil žoldněrům, aby byly ženy spoutány a odvedeny dolů. Tak musely odejít z kouřícího a padajícího domu, který pod svými troskami pohřbil otce a manžela. **Ubohé oběti** vyvlekli ven a naložili na velbloudy a koně. Tlupa loupeživých jezdců se rozjela a hnala se do poušě - vstříc neznámému, ale hrozivému konci.

Cesta pouští byla plna utrpení. **Napolo omdlelé visely ženy v sedlech.** Na šedivě modrém ranním nebi stála veliká, studeně svítící, zářící hvězda. V dálce vyli stepní vlci, kteří ve velikých kruzích plaše obíhali karavanu. **V zástupu byli i velbloudi. Krok za krokem se postupovalo hlubokým pískem.** Bezútěšný, pustě prázdný, dlouze a nedohledně jako osud táhl se tento průvod pouští.

Po mnoha hodinách bylo vidět v dálce malou oázu, ku které průvod zamířil. Zajaté ženy již padaly ze sedel, jak byly vyčerpané žízni, strachem a hroznými útrapami noci. Surové nadávky je měly vzpružit. Když bylo vidět, že surovost již nepomáhá, byly ženy položeny na nosítka a neseny pomocí mezků.

Zvolna vystupovalo sluneční světlo na oblohu. Fialové a růžové světlo, sršící paprsky letěly přes nekonečné pláně písečných dun. Sluneční kotouč byl zlatožlutý. Zvedl se vítr a hnal před sebou písečný vír. Teplo se zvolna stupňovalo v žár. Když se vítr utišil, staly se paprsky slunce ostrými o bodavými. Půda sálala oslepujícím horkem. V dálce, kde bylo lze tušit osadu, se chvěl vzduch.

Před polednem k ní průvod dorazil. Vůdce bandy měl naspěch, aby zmizel z této krajiny a proto nenechal ani postavit stany. Chtěl jen, aby karavana přečkala největší žár. Již to bylo učiněným blahem. Byla nalezena i malá kaluž šedivé vody. Nikdo z ní však nepil, měchy velbloudů byly ještě naplněny a voda v kalužině nevypadala vábně. Otupělost a bezútěšnost celého houfu těžce spočívala na každém jednotlivci. Množství děsivých postav vzbuzovalo ošklivost. Aloe se dívala do prázdna. Nahome ukřývala svou tvář v záhybech jejich šatů. Nemohla se ani postavit, když měla vystoupit do koše, v němž měla být nesena. Bez hlesu klesla na kámen.

Zajatci se nesměli k sobě přiblížit a nesměli spolu ani mluvit. Nikdo z nich kněžně oni dítěti ani rukou nepokynul. Neměli pro ni ani slovo, ani vlídný pohled. Aloe a Nahome však toho nepostrádaly, byly jen rády, když neviděly vůdce, který byl ze všech nejstrašnější.

Konečně po dlouhém parném odpočinku šli zase dál. Táhli, jak se zdálo, podle plánu určitým směrem, přestože nebylo znát žádnou cestu ani pěšinu. Ale v dálce na obzoru, jakoby stál světlý zářící plamen. Byl to klam smyslů, nebo zrcadlení vzduchu? Aloe to dobře viděla. Brzy však ji zachvátila tupost. Když uviděla vedle sebe zoufalstvím němé dítě, projelo to jejím srdcem jako dýka. Její radostné dítě - čeho se dnes ještě dožije? Vtom jako sen zněl z jejího nitra hlas utěšitele: "Bude, to strašné překvapení, pro ni to však znamená štěstí." Do srdce matky vstoupila naděje. Odvážila se vysílat beze slov prosbu o pomoc. Zdálo se, že jemné vlny se šíří nad pouští, přejímají její volání o pomoc a nesou je tam, kde dojdou vyslyšení. V hluboké bolesti probudil se cit, plný důvěry. Věřila, že opravdu nejsou opuštěny. Od té chvíle bylo Aloe i dítěti lépe. **Obě ženy se cítily opět lidmi.**

Monotónní klus zvířat uspával. Soucitné slunce vysílalo slabší paprsky. Stíny stromů a skrovná zeleň oázy daly přepjatým nervům na cestu uklidnění.

Když nadešel večer, zastavili. Byly vztyčeny stany a připraveny ohně proti blížící se zvěři. Aloe a Nahome musely do vůdcova stanu. **Strašná myšlénka přepadla Aloe. Opět jakoby jí ztuhla krev.** Dítě však naštěstí netušilo nebezpečí. Noční hodiny byly strašné a pro Aloe, která se neodvážila zavřít oči, se zdály být bez konce. Nahome však mohla spát. Ležela, hlavu položenou na kolenou matky a v dřímotách zapomněla na všechno hrozné utrpení.

V matce se však znovu probudily dojmy posledních dvaceti čtyř hodin. Děsné horečné obrazy táhly kolem ní. Rány se znovu otevřely. Bude mít tato noc vůbec nějaký konec? A přece i po ní přišlo ráno.

Blížila se nová bitva?

Nesměly opustit stan, ani nemohly, neboť venku seděli strašní mužové se surovými očima. Tu pojednou jakoby se země tiše zachvěla, jakoby mnoho kopyt bušilo do země. Nahome položila ucho na zem a příkřívnutím potvrdila matčino pozorování. Obě byly však tak ustrašené, že se obávaly nového nebezpečí.

Horečka znova roztrásla jejich údy. V ležení zavládl neklid, tu a tam vyběhly strážce. Všichni se živě rozhovořili o blížícím se nepříteli. Blížila se nová bitva?

Z dálky bylo slyšet volání. Zdálo se, že příchozí se chtějí přiblížit s mírumilovnými úmysly. Nad pouští zněl hlas jako z kovu.

Jeho řeči však nebylo rozumět. Musely to být rozkazy. Dunivé kroky koní se množily, zněly se všech stran, jakoby vojsko objelo a obklopilo celé ležení. Náhle se rozlehly pusté kletby, pak bylo ticho.

A znovu zazněl z dále jasný hlas, který působil svým tónem blahodárně na zraněné srdce žen. Nahome se vztyčila při jeho zvuku.

"Jako bych znala tento hlas."

Pocit zvláštního štěstí vešel vzdor všemu strachu do jejich srdcí. I Aloe byla klidnější. Bylo to zvláštní, neboť se zdálo, že svět zastavil svůj běh. I čas se zastavil, jako by přicházelo veliké štěstí. I hrubí tovaryši venku, i zvířata, vše ztichlo.

Za několik minut se stan otevřel. V planoucím slunci, které proudilo do dusného šerého prostoru, stála bílá postava prostřední výšky, přepásaná zlatým řetězem a ozbrojená mečem. Ale mnohem zářivější než světlo slunce byly oči tohoto muže, které se dívaly na ženy. Bylo jim jakoby k nim v tomto neznámém přicházel pramen lásky a síly. Jejich strach rázem roztál. Mohly se dívat, jejich oči se široce rozevřely. Pohledy vyjadřovaly ještě stopy úzkosti, ale v očích byla vidět naděje.

Povstaly a následovaly cizího muže, když vstoupil do stanu. Matka s dítětem dosud nepozorovaly, že by se bojovalo. Teprve nyní, když se lupiči vrhli s řevem ke svému vůdci, jakoby činili přípravy k napadnutí vznešeného knížete, zpozorovaly obě ženy mnoho bílých postav, jež se okamžitě obořily na bandu lupičů. Byl to velmi krátký boj. Brzy byli lupiči spoutáni a ženy osvobozeny. Podle svého přání směly následovat svého osvoboditele.

Nahome se šťastně usmívala a podávala svou malou ruku knížeti, aby ji vedl.¹⁹

¹⁹ Tento odstavec v redigované verzi nahradil nový text, který v německém originále není: ...

"Naplnila je nevyřčená útěcha, když uslyšely slova:

"Předáš mi obě ženy a všechny zajatce!"

Zuřivý výkřik Egyptana a na to následující boj jimi otrásl. Ale jen krátce trval strašný zápas.

Rychle a jako s útěchou se k nim obrátil neznámý kníže. Nahome se k němu přiblížila hledajíc ochranu. "...

"Jak se jmenuješ?" tázal se tiše zvučný hlas plný dobroty.

"Nahome"

"**Jsem Abd-ru-shin,** chceš jít se mnou, Nahome? A chce mne i tvá matka doprovázet do mé říše? Budete bydlet v mém paláci. **jste přece z knížecí krve.**"

Nebyla to vyhlídka na bydlení v nádherném paláci, která jí vehnala slzy do očí. Byla to slova výzvy, zda chce jít do jeho říše, která ji zasáhla jako volání z věčnosti jejího ducha.

Abd-ru-shin, kníže říše Is-ra pod znamením Jižního kříže na nebi

"Pojďte a následujte mne."

Jako znovuzrozené nechaly se dovést ke koním, Abd-ru-shin vyzvedl Nahome na koně, krásného bělouše.

"Nyní pojedeme domů"

Aloe a Nahome v říši Abd-ru-shinově

Čím více se **na letících koních, za nimiž následovali Arabové,** blížil průvod k říši Abd-ru-shinově, tím více radosti, síly a živé svěžesti naplnilo obě ženy. Nahome se cítila na koni knížete tak bezpečná jako dosud nikdy v životě. Vroucí a jásavý pocit vděčnosti vřel v její dětsky čisté duši. Cítila, **jakoby vycházela z temné země na novou čistou hvězdu.** **Nebyla si toho vědoma slovy.** Hluboko v jejím duchu chvěla se

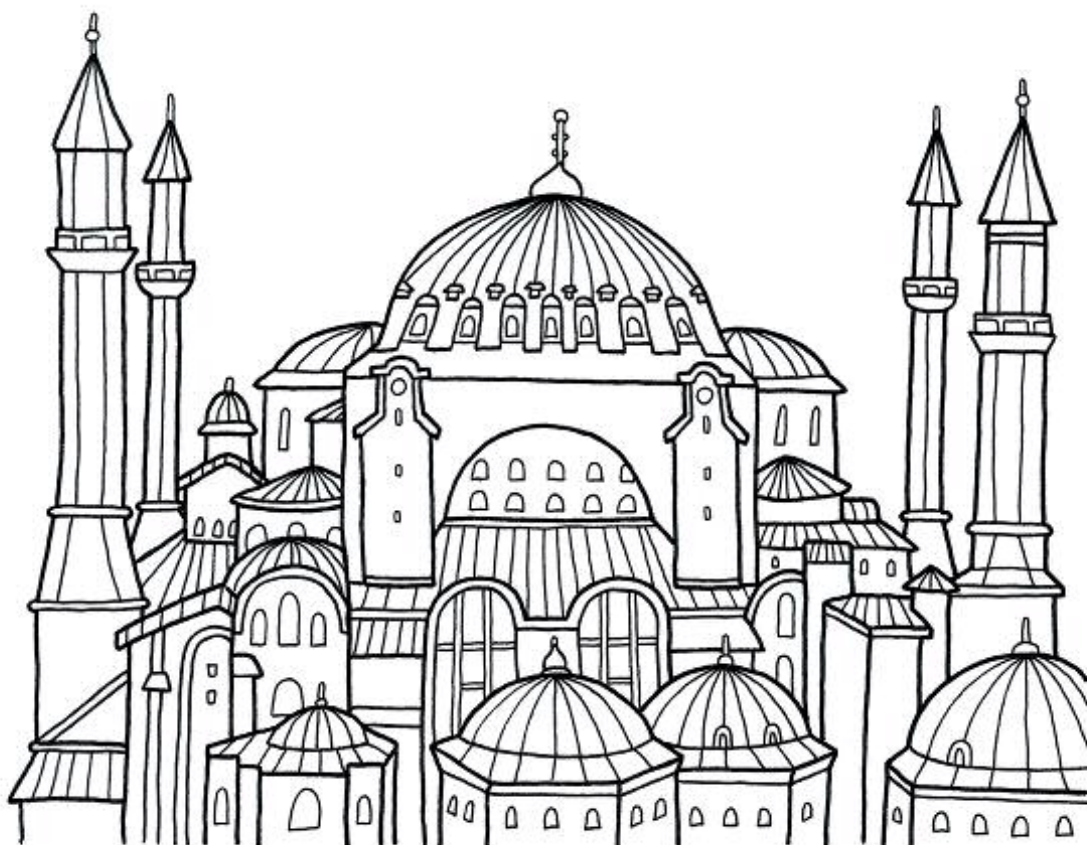
blaženost z návratu do domova.

Pricházeli do jiného světa. Ještě to bylo totéž slunce, které palčivě a bodavě sálalo do bílého písku, ale bylo nyní rozjasňující a hřejivé. Palčivý účinek paprsků jako by byl zlomen.

Na pokraji pouště tyčily se modré pahorky. Brzy zazářilo před nimi město skvoucí jako diamant. Tak působily nádherné křišťálové kopule²⁰, které byly dílem vysoce omilostněného umělce, jenž čerpaje z vůle Abd-ru-shinovy, naučil se tvořit tak krásné věci. Za pomoci vzorně školených dělníků této říše mohl zformovat takové mistrovské dílo krásy.

Zářící kopule zdravily Nahome, dítě, které brzy mělo být vládkyní říše. Zvonivě šuměl vzduch, všechno dýchalo radostí a mírem. Jako koruna zvedala se před ní část chrámu, obklopená mnohem menšími kopulemi a těsně vedle nich, oddělena jen smaragdovými vlajicemi zahradami, zvedala se druhá, mocná stavba s blýskajícími se okny a mnoha sloupy. Na nejvyšších kopulích zářil zlatý kříž.

Nad městem leželo něco jako oblak, který byl trvale oživen předoucími duchy. Přitahoval všechno čisté k sobě a zprostředkoval trvalé spojení nahoru.

²⁰ Kopule či kupole? Zmínky o chrámech s křišťálovými a zlatými kopulemi v „Abd-ru-schinově“ říši IS-RA naznačují, že jejich stavitelé Ismáni svojí vyspělostí a technikou také v architektuře předběhli dobu nejméně o 1,5 tisíce let? /viz. též poznámka č. 1 na konci spisu/

Když se blížili k městu, pronikalo jejich duše osvěžující, oživující **jasné** světlo. Nahome se ztišila, jen v nitru cítila štěstí a bezpečnost.

Brány se otevřely před příjíždějícím průvodem. Krásní lidé stáli vpravo i vlevo a skláněli se před svým pánem. V jejich tvářích byl vyrovnaný klid a dobrotivost, která však byla prosta jakékoliv změkčilosti. **Všechny oči byly naplněny leskem, jakoby směly vidět do nebeských výšin a přinesly si odtamtud alespoň jejich odlesk sebou na zem.**

Byli to lidé dokonale harmoničtí v sobě i mezi sebou. Náleželi k nejvyšší kastě v Ad-ru-shinově říši. Byli to Ismáné, **které mu kdysi dal sebou Is-ma-el, když vyšel, aby založil tuto říši.** Jako věrná hradba stáli kolem svého pána. **Bylo možno věřit, že jsou jeho částí.**

Aloe byla omámena hlubokými dojmy jejich náhlého zázračného vysvobození. Co však cítila za jízdy sem, bylo tušení, jakoby jí zde v blízkosti tohoto podivuhodného knížete mělo zasvitnout světlo, po němž její duše vždy tak mocně toužila. Bylo to v ní jako modlitba, pro níž nenalézala slov.

Mnoho pomocných rukou se jí nabízelo. Bíle oděné sloužící ženy se radovaly, když jejich pán je zavolal a předal jim oba hosty.

Vzaly kněžnu do svého středu a doprovodily ji do pokojů, které jí byly určeny k obývání, Nahome se však nepustila Abd-ru-shinovy ruky.

"Nechceš jít se svou matkou?"

"Ne pane, zůstanu u tebe!"

A tak kráčela s knížetem po jeho nádherném paláci. Byla plna hrdosti. Její veliký smysl pro krásu a vrozená důstojnost její bytosti propůjčovaly dítěti nepopsatelné kouzlo. Působení jejich pohybů a čilost jejího ducha, který ve všem projevovala, Abd-ru-shina potěšil. Dosud nikdy nezněl ve velkých, nádherných síních tak jasný radostný smích.

I slunce dávalo přitom své nejkrásnější světlo a květiny svou nejvzácnější vůni. I tiší, dalekozrací Ismáné se radostně usmívali, když slyšeli zpěvný hovor Nahome. Brzy byla známá a vžila se do všeho tak, jakoby to nikdy jinak nebylo. ...

Nahome našla svůj nový domov

Aloe vzpomínala často na Amon-Asra a děkovala mu za jeho moudrou školu. Jak dobře rozuměla nyní rychlé změně svého dítěte, protože věděla o jeho čistém duchu. **Moudrý kněz** tehdy jen několika slovy naznačil její světlou cestu a přece tím dal matce velikou pomoc. Nyní mohla pochopit, že dosavadní život byl pro Nahome jen

přechodem a že její pravý život začíná teprve nyní. Vzpomínala také na onen obraz v záhadné noci před přepadením lupiči. Široké modré vody stály dosud mezi ní a Nahome. Nahome našla svůj domov. Ona však musela zůstat na hranicích.

Aloe se stala Egyptankou, nebyla již mladá a byla těžce postižena osudem. Musela se mnoho přičiňovat, aby se mohla osvobodit, aby mohla být takovou, jakou byla v době, kdy čekala příchod Nahome.

Zdalo se jí, že její život je skončen, že zde byla vlastně jen pro toto dítě, které ji nyní nepotřebuje. Musela nyní začít znovu a cítila se osamělá. Z jejího pozemského neštěstí zůstalo jí hluboké rozechvění. Chtěla se vzchopit, ale nevěděla, kde má začít. Tak to vypadalo v její duši, když byla nyní **v říši Abd-ru-shinově**.

Aloe zcela správně vycítila, že²¹ **v říši Abd-ru-shinově** a obzvláště v jeho nejtěsnější blízkosti byl každý duch jednotlivým plamenem v sobě uzavřeným, který k němu směřoval. Jestliže tomu tak nebylo, nemohli být k němu přitahováni a nemohli tedy zůstat v jeho blízkosti. Byli by se museli znova ztratit, snad i zabloudit.

V životě byl však tento **zvláštní** způsob **přitažlivosti jednotlivce i zevně znatelný**. **Tak se spojovali** vyvolení a všichni služebníci v kruzích, aby spojení podávali, svému středu a nejvyššímu smyslu svého života **to nejlepší**. **V těchto kruzích** nebylo žádných nízkých žádostivostí jako je ješitnost nebo osobní tížádost. **Tím, že přirozeně do sebe zapadali**, prodchnuti vůli sloužit, nemohlo nic takového vzniknout.

Ismáné, kteří byli nejbliže kolem knížete, **byli již příliš čistí k tomu, aby klesli**. Již jejich zevnějšek, forma jejich hlavy, jejich rukou i jejich postavy vydávaly svědectví o výši duchovní dokonalosti, **vlastní jejich původu**.

Založení Abd-ru-shinovy říše však ukázalo, že takoví lidé byli rozseti po zemi. Ti, kteří nosili v sobě živou jiskru touhy po světle, se probudili, zesílili a byli sem přitahováni. Brzy se viditelně měnili i zevně až k určitému stupni. **Zvláště však to bylo patrné na celkovém jejich vzhledu i na jejich hlavách**. Čím více se vyvíjeli, tím více se blížili vzoru Ismánů....

Aloe žila osaměle, její jasné slyšení a vidění zaniklo

Aloe žila **osaměle**, sama pro sebe. Přece však bdělým okem pozorovala podivuhodný vývoj všech věcí v této říši. Byla však uzavřená, ještě plna bolesti, plachá a hrdá. V její hrdosti spočívala

²¹ Následující čtyři proškrtané odstavce jsou v nové verzi přesunuty na jiné místo v kapitole „Aloe a Nahome v říši Abd-ru-shinově“

obvyklá důstojnost Egyptanů a v její plachosti čistá úcta před vši velikostí, kterou zde pozorovala.

Nahome však netrpěla žádnou stísněností.

Byla trvale v blízkosti knížete, byla jako jeho stín. Stále více se stranila namyšlené a nemluvné matky. Aloe to cítila jako velikou prázdnotu, nemohla být dítěti ničím, ale přesto mu rozuměla a radovala se, jsouc vděčna za veliké štěstí svého dítěte. Její jasné slyšení a vidění zaniklo od té doby, co se přes ni převalily těžké události. Tyto vlastnosti jí byly darovány ze světla jen pro vedení Nahome, která byla nyní u cíle. Zvolna však v klidu a vznešené péči, která jí byla věnována, Aloe zesílila. Pak přišel okamžik, kdy se její duch zase pohnul. Zjevila se jí postava muže, který ji začal vést, radit a vysvětlovat, když něčemu nerozuměla. Byla připravována, aniž by však o tom věděla.

Léta ubíhala. Nahome rozkvetla a její duch se vyvinul k velké síle. Všechny ženy v ní uctívaly vzor pravé ženské ctnosti. Její láska a její ochota vždy pomáhat naplňovala všechny radosti.²²

Faraonova návštěva v říši Abd-ru-shinově

Byla oznámena návštěva. Nahome vyskočily jemné vrásky mezi obočím, měl přijít farao. Úzkostná starostlivost Nahome neopouštěla, nevzdálila se proto od Abd-ru-shina ve dne ani v noci.

Farao přivedl sebou veliký průvod a v něm i svou dceru. Aloe štitila se vládce své země a držela se úplně v ústraní. I ona, žena, která tak cítila všechny falešné proudy a vnímala rozdíl čistého okolí mnohem ostřeji, varovala Nahome. Nahome zpozorovala, že zlo bylo v okolí knížete spoutáno a nemohlo se rozvíjet, viděla zářivě blýskající se kámen na Abd-ru-shinově hrudi a oslepující kruh kolem jeho rukou, který v těchto dnech byl zvláště zřetelný.

V říši Abd-ru-shinově mělo záření takovou sílu, že vyvolení ji citlivě vnímali, lidé, kteří se mu směli přiblížit, mohli ji snést jen tehdy, když byli trvale činní v jeho vůli a působení. V této samozřejmosti se projevoval nezměnitelný, trvale očišťující zákon.

Veliká činnost Ismánů ve všech směrech byla hostům nápadná, rovněž tak harmonie a radost, s jakou všichni pracovali. Co však činil jednotlivec, to cizí návštěva neviděla.

Ve velikém paláci mohl žít každý sám pro sebe a jen pohostinské místnosti a slavnostní sály byly spojeny s hlavní budovou, v níž bydlel kníže a jemu nejbližší.

Nádherné skupiny stromů, zavlažované jemným pramenem

²² Celá tato kapitola „Aloe žila osaměle, její jasné slyšení a vidění zaniklo“ je v redigované verzi přesunuta na jiné místo

z blízkých hor, okrašlovaly rozlehlé zahrady. Květiny rozkvétaly v bohaté hojnosti a byly mezi nimi druhy, které byly v Egyptě neznámé.

Jak ráda potichu se procházela samotná dcera faraónova s Nahome těmito zahradami. Její čistá, mateřsky odříkavá bytost cítila se blažena v čistém ovzduší tohoto světlého místa, zvláště v blízkosti tohoto podivuhodného knížecího dítěte.

Její veselá, čistým kouzlem a radostí vroucí bytost ji strhovala a dávala jí radostně krásnou přítomnost. Jen když Abd-ru-shin k nim přistoupil a byl k ní tak dobrotivý, nebyla schopna jediného slova nejraději by byla padla na kolena. Trpěla, protože věděla, jak její otec knížete nenávidí, každý důkaz jeho šlechetného jednání byl jí proto výčitkou.

Netrvalo dlouho a Nahome zpozorovala, čím se Juricheo trápí. Rozumně, dobrotivě a se zralostí, která udivovala v jejím věku, vyložila Juricheo, že zde má myslet na sebe a jen na sebe.

Zvolna tála ztrnulost, kterou byla Juricheo tak omezována, to ji činilo opět připravenou pro požehnání dávající slovo jejího pána.²³

Tu byla Nanome radostná a šťastná, když viděla, jak její host okřívá a den za dnem poznávala její život. Jen když byla sama, plížilo se kolem čela Nahome temné mračno. Mohla být veselou teprve tehdy, až farao odjede.

Závist a zloba faraonova

Jeho oči však obdivovaly nádheru paláce. V myšlenkách srovnával farao moc své říše s bohatstvím pokladů, s říši Abd-ru-shinovou.

Závistivě zjišťoval, že zde láska, čistota a víra vytvořily hodnoty, které byly nepomíjející. Že všechno pozemské bylo naplněno duchem a proto i z toho vyzařoval život.

Nemohl to vyjádřit a přece zřetelně poznal, že zlaté nádoby, které se nádherou a vahou vyrovnaly egyptským skvostům, svou krásou, leskem a čímsi nevyslovitelným, co vyzařovaly, zastiňovaly jakékoliv umělecké práce i jeho vysoce kultivovaného zlatníka. Co propůjčovalo kamenu na Abd-ru-shinově hrudi takový lesk?

Zamyšleně, hloubavě, rozhořčením zežloutlý, se sám stáhl do sebe. Kam se podíval, všude docházel k témuž úsudku. Všude narážel na kvetoucí radostný přebytek, na dokonalost, která spočívala v něčem nevysvětlitelném. Tento muž musí mít nějaké tajemství. Chtěl toto tajemství vypátrat, aby ho mohl pro sebe využít.

Bystré oči Nahome přísně pozorovaly zlého člověka. Střežila ve dne

²³ V redigované verzi tyto věty nahrazeny textem: ... "a ona se otevírala Slovu Abd-ru-shinovu, z něhož proudilo požehnání."

v noci a neměla klidu.

Všichni si oddechli, jako vysvobození od těžkého břemene, když faraó mluvil o odjezdu. Nikdo netušil, že jeho zbabělý, zákeřný plán byl překažen bdělostí Nahome. On však odtáhl nejistý a jako zahanbený zloděj z chrámu, zlobný, skřípaje zuby a pln nenávisti do Egypta. Jeho dcera ho doprovázela v radostné touze, že bude moci opět přijet. Byla snad jedinou ze všech návštěvníků, která byla zasažena světlem.....²⁴

Čistá láska Nahome k Pánovi dozrála v síle ducha

Ve dnech své starosti, dozrála Nahome v síle svého čistého ducha do netušené výše. Prákrálovna, plná lásky, se sklonila nad ní a zahalila ji svým čistým pláštěm. Křišťálová láska Nahome k Pánovi našla svůj původ. Na svou vlastní prosbu v nejčistším chtění ducha prošla svou cestou až do hmotnosti. Podle zákona přitažlivosti, který její Pán a Mistr jasně vyložil svým poddaným, proučila k ní bohatě láska, čistota a nejvyšší ženská ctnost ve světlých paprscích ze světla. A s ní opět proučila ke všem těm, kteří byli čisté vůle a na létá je posilovala požehnaným světlem nebeské královny.

Našly se mezi pozemskými ženami takové, v nichž mohlo světlo zakotvit k záchraně a k vedení lidského pokolení.

Ženy kmene Is-ra v této době rozkvetly v plné kráse. Všechny vady byly od nich odňaty. Mohly být čistými nádobami, z nichž mohlo vyrůst nové, bohumilé pokolení na zemi.

Abd-ru-shin podnikal dlouhé jízdy krajem a Nahome s malým, vybraným průvodem. Všude, kde potkali lidi, letěla jim jejich srdce vstříc a jásala vděčností.

Koně jeli vysokou travou blízko řeky, kam se chodila napájet zvěř. Nelovili. Abd-ru-shin, který miloval a chránil všechny tvory, radoval se z jejich života a z jejich čilosti. Boj strpěl jen k obraně.

Při jedné takové projížďce jeli pouští až k řetězu pahorků, Abd-ru-shin nevedl dosud Nahome touto cestou. Vesele jela po jeho boku, jako vždy, když byli sami v přírodě.

Její radostný hovor však zvolna přestával, když viděla, že se blíží k cestě plné lidských stop a kolejí. Blížili se k místu, nad kterým se vznášelo posvátné ticho.

Sluneční světlo ozlatilo blízké pásmo hor. Do nedohledna rozkládala se poušť a jen v dálce, jako fata morgana, třpytily se drahocenné kopule světelného města.. Abd-ru-shin zavedl Nahome na vyvýšené místo, odkud měla vyhlídku na všechnu tu zářivou, posvátně mlčící nádheru. Nahome sňala závoj s tváře a její výrazné oči vyjadřovaly

²⁴ Zde přidán text: ...“Duch Nahome se však ve dnech starostí vyvinul do netušené výše. Plná lásky sklonila se k ní Pra-královna a zahalila ji do svého světlého pláště.“

obdiv, napětí a otázku. Pod jejich nohama v hloubce zvedala se veliká stavba na obrovském čtverci. **Tesané** kameny a vzácné hmoty byly připraveny kol kolem ku zvláštní stavbě. V očích Nahome náhle zableskl ocelový svit, jakoby viděla v dálce těžké události. V její otázce zněl chvějící se zvuk.

"Pane, co je to za stavbu, jejíž krása mou duši plní těžkou úzkostí? "

"To je místo, kde budou ležet naše pozemská těla, Nahome, až přijde naše hodina návratu do Světla. Buď klidná, ještě mnoho roků uplyne do té doby." dodal Abd-ru-shin, aby ji potěšil, když viděl její polekané oči. "Do té doby dojdeš i ty tak daleko, že se budeš moci radovat, až mne Pán zavolá zpět."

"**Budu se radovat jen tehdy, když mne vezmeš sebou. Pane, nenechej mne samotnou.**"

Více již o tom nemluvili. Abd-ru-shin ukázal ji umělecký půdorys stavby, jejíž základy tvořily komoru pro poklady. Pozorována se shora, jevila se stavba v průřezu ve formě dokonalého krystalu.

"Na tomto základě, **na zlatém podstavci**, bude se zvedat **pyramida**."

Na místě, kde dílo vyčkávalo svého dokončení, panovalo naprosté ticho. Veliký pták opisoval velké kruhy na temném modru nebes.

Nahome sotva dýchala, byla pohroužena do sebe a znovu stáhla svůj bílý závoj. Mlčky jela domů vedle svého Pána.

Když byla Velká pyramida v Gíze dokončena, měla povrch z leštěného kamene

Ve světelných drahách dokonával se kruh za kruhem v duchovních splněních. Světlo, Abd-ru-shinem vyzařované naplňovalo stále větší kruhy jeho silou.

"**Kruh** kolem tebe svítí bíle, Pane." pravila Nahome, "když jedeš vedle mne na slunci. Stojíš-li však opodál, poněkud výše nade mnou, pak vychází z tebe paprsky ve formě kříže a jdou k nám. I Aloe to vidí a mnohé z žen cítí zesilování záření. Ismáné to však vědí. Ti Ismáné vědí vůbec všechno. Oni vědí o tvém vznešeném původu i o druhu tvého poslání. Ví i o tom, co přijde, avšak oni mlčí, oni vědí všechno svým duchem a ne slovy."

Abd-ru-shin rád naslouchal, když Nahome vyjadřovala svá pozorování, avšak zřídka kdy jí na to něco odpověděl, jen když se přímo ptala. Pak jí dával několika slovy tak jasná vysvětlení, že se až divila, proč na to nepřišla sama.

Všechno, co Abd-ru-shin vysvětloval, bylo naprosto přirozené. Jakmile to vyslovil, znělo to prostě. Všechno, co řekl, se splnilo. Splnilo se to na lidech, i v nich, podle jejich druhu buď rychle nebo zvolna. U těch, kteří byli duchovně pokročilí, plnilo se vše rychleji. Čím více se snažili žít podle jeho slova, tím lehčeji se urovnávaly jejich cesty.

Pojedeme do Egypta ke dvoru faraona

Stále více přicházeli lidé, kteří by mohli být přáteli Nahome, jak předpověděl Amon-Asro. Ona však jich nepotřebovala, protože žila jen pro svého Pána. Nevěděla, jak se zužují zářící kruhy kolem ní, jak zářivě tryskají vysoko vzhůru ke svému původu, tak jak ona se blížila stále víc ke svému vysokému cíli.

Jen jedna ze všech to věděla. Její silné prožití v Bohu, její touha, po světle ji vnitřně tak zpracovala, když doprovázela své dítě po cestách a dostalo se jí veliké pomoci ze světla - Aloe. Ale přesto mlčela. Ale překonala svou plachost a hrdost, když se jí Abd-ru-shin ptal:

"Pojedeme do Egypta ke dvoru faraona, nechceš nás doprovázet?"

"Pane, budu zde věrně střežit a radostně očekávat hodinu vašeho návratu."

Ó kéž by byla doprovázela své dítě - až na poslední cestu!

Hodina odjezdu nadešla. Všechny přípravy byly skončeny a Abd-ru-shin opouštěl svůj dům. Nejkrásnější koně v nejbohatší výzbroji a nejvybranější zástup jeho služebníků z arabského kmene ho doprovázel.

Ismáné měli zůstat v říši. Síla světla, kterou Abd-ru-shin vyzařoval,

byla tak veliká, že i Ismáné, kteří ji byli nejvíce otevřeni jí sotva snesli.

Abd-ru-shin sám chtěl přinést rozuzlení v šech událostí k určitému bodu. Mojžíš ho potřeboval. Egypt vyžadoval veliké změny. Všude to strašně kvasilo. Do tohoto temného, hustě kalného bahna chtěl Abd-ru-shin jet a Nahome se nedala zadržet a jela s ním.

Slunce rozlévalo své zlato, když opouštěli bíle se třpyticí brány. Oči věrných Ismánů je dlouho provázely. Z vysoké věže vyhlížela Aloe tak dlouho, dokud v nekonečné zlaté modři pouště byl viditelný světelný obláček prachu. Tam jelo její dítě, po boku Božského Vyslance, jemuž věrně sloužilo. Byla to zprvu radostná hrdost z jejího dítěte, které Aloe rozechvívala ----- . Brzy však se v její duši rozezvučel spodní tón tiché melancholie.

Aloe čekala a poznala Abd-ru-shinovo poslání. **Ona sama ho poznala jako Vyslance Božího** a on jí napsal na čelo znamení svého Otce jako nezrušitelnou pečeť. **A ona ho následovala.** Ponechala dítě v jeho ochraně, v ochraně cizích, i když spolehlivých služebníků. Amon-Asro ji kdysi řekl: "Seber všechnu svou sílu a myslí na cestu svého dítěte."

Děj se změnil. Nahome vstoupila jako zářící hvězda do svého vlastního osudu, do svého určení. Aloe měla nejdřív střežit a urovnávat cestu dítěte. To splnila. Nyní její dítě předcházelo, ona je teď měla následovat.

Proč, ach, proč teprve teď spadly šupiny s jejích očí? Teď, když prach pouště již zahalil stopy Nahome na dlouhou dobu?! Nyní, když žádné volání k nim již nezasahovalo a žádné pozemské oko nemohlo vidět vlající světelnou vlajku se zářícím křížem...

Nyní jeli do šedi egyptského bahna, aby tam nesli světlo.

A ona, která všechno věděla, znala moc Abd-ru-shinovu a chtěla svůj život ve věrnosti obětovat, se dala spoutat zbabělou myšlenkou. Nechtěla víc vstoupit do Egypta, místa svého utrpení a nechala tam jít to, co jí bylo nejsvětější a nejmilejší. Hrozně trpěla touto představou.

Současně se v ní ozýval naléhavě hlas, který stále mluvil: "Slyš, slyš. **Ne-so-met** mne neposlouchá, slyš!"²⁵

Polekala se, neklidně se rozhlédla kolem. Na všem ležel sluneční jas. Oslnivě odrážela **křišťálová kopule** chrámu paprsky nad věžemi paláce a nad smaragdovým leskem zahrad. Jemný vánek tiše zpíval za doprovodu zpěvných ptáčků, kteří tu pro radost Nahome vždy poletovali.

Zdola z posvátných hájů řinuly se **tóny harf** a **bublavé** šumění vodní nádrže. Vůně z pestrých chrámových nádob se mísily s jemnými závaný se záhonů růží pod terasami. Bílé **laně**, pávi a holubi spěli k té, kterou tak často viděli po boku jejich milé paní. Postrádali něžných

²⁵ Zde jméno jasnovidce Ne-so-meta v reedici HG zřejmě omylem ponecháno

prstů Nahome, které je pravidelně hladily. Aloe se chtěla ujmout zvířat, cítila v tom spojení s dítětem a chtěla jim prospět.

Jasnovidec Ne-so-met nechce slyšet...

Znovu se v ní ozvaly výčitky, že nejela sebou a opět slyšela onen hlas:

"Slyš ty, Ne-so-met nechce slyšet."

Stala se pozornější. Co to má být? Ne-so-met., jasnovidec, se těšil důvěře svého Pána a byl s ním. Co chtěl ten hlas jí, Aloe ? Ale hlas naléhal dál, ve dne, v noci. Byl postupně zřetelnější. Konečně spatřila podivuhodného starce ve svém vnitřním rozechvění, který k ní jasně mluvil:²⁶

"Slyš, jde o prsten.²⁷ Nevíš o Abd-ru-shinově prstenu z pokladů Ismánů? Tedy věz:

V hodině chrámového zasvěcení byl v prvním paprsku Božského světla položen na bílý kámen předků. Zlatě zářily tři topasy zasazené ve žhnoucím prstenu²⁸.

- „Čekejte toho, kterého jsem vám vyslal ku pomoci.“ -

Tak mluvil duch. V prstenu byla zaslíbena nejvyšší ctnost. Byl vytvořen rukama bytostných pomocníků za ochotné pozemské podpory povolání zlatotepce.

- „Bůh propůjčil tomuto prstenu moc nad vším stvořením.

Střežte jej ve své ochraně ať vyvstane ve vašem středu Vykupitel !“ -²⁹

Viz, tak minula léta. Já, Is-ma-el, získal jsem na příkaz Matky nebes Abd-ru-shina a vychoval jsem ho. Já ho učil, já jsem mladíka vyslal a dal jsem mu prsten. Nyní je prsten i on v nebezpečí.

Žalost rozezvučela duši Aloe. Prsten je v nebezpečí a on s ním! Spěšně všechno napsala. Pak vyhledala spolehlivého sluhu a nejlepší jezdce pro doprovod. Pod bílým burnusem měl svitek papyrusu.

A zase stála Aloe a dívala se z bílých hradeb na oslňující zemi. A její duše tryskala modlitba:

„Pane nech mne napravit svou chybu, abych ještě směla nahradit³⁰,

²⁶ Jméno jasnovidec Ne-so-meta a tento odstavec pojednávající o jeho selhání byl v redigovaném poválečném českém překladu vynechán.

²⁷ V německém originále je psáno „Ring“ ... prsten - prstenec - náramek

²⁸ Slovo „Ring“ má v němčině více významů - prsten, kroužek, dále se však píše „Armring“ - tedy se nejednalo se o „prsten“, ale o „náramek“, jak je uvedeno v českém překladu HG a též v 2.díle necenzurovaného spisu „Máří Magdalena“...

²⁹ Rovněž informace o tajemství Abd-ru-shinova prstenu či náramku byla vypuštěna.

³⁰ Tato část byla v redigované verzi HG vynechána !

co jsem zameškala."

Těžké horké slzy lítosti hrnuly po její tváři.....

Nádherné byly dny v poušti. Bylo rozbito opět ležení.

Abd-ru-shin, který byl jinak tak zaměstnán, mohl užívat odpočinku. Byl velmi vážný a přece zvláštním způsobem veselý. Jeho celá bytost byla proniknuta světlem.

Jediným člověkem, který mohl být radostným po jeho boku, byla Nahome. V letu dění spěla svatá síla světla k uzavření kruhu. **V této době** zářila Abd-ru-shinova tvář, svítilo jeho oko a jeho hlas měl zvláštní tón, Nahome vesele vyprávěla a on se zúčastnil rozmluvy v tomto tónu.

Přicházeli mnozí poslové od **Eb-ra-nita**.³¹ **Přinášeli zprávy o Mojžíšovi a strašných hrůzách, které se hrnuly na Egypt.** Mojžíš svým čistým vztahem k Bohu se otevřel v důvěře všem silám, které mu byly darovány.

Abd-ru-shin řekl Nahome, že se nyní blíží doba ukončení jeho poslání. Řekl to radostně a Nahome, chtějíc následovat svého Pána, otevřela svého ducha v porozumění **jako světelnými písmeny**, bylo v jejím nitru vyryto:

"Já budu ihned následovat." ³²

Abd-ru-shin zavražděn, Is-ma-elovo varování přišlo pozdě

V ležení panovala klidná, **posvátná**, radostná nálada. **Jen jasnovidec se plížil kolem jako polámaný, Abd-ru-shin to nezpozoroval.**³³ Byl chvílemi jako u vytržení.

V hluboké modři nebes otevřel se zlatý sloup světla, v němž se zračilo světlo ducha Božího. Mír se rozlil nad ležením, v němž odpočíval celý **Abd-ru-sninův doprovod**.

Tiše přecházely stráže. Noc byla jasná jako den. I stíny stanů byly ostře temné.

Ze stanu knížete zaznělo tiché volání, skoro udušené, pak jasný **kovový** zvuk ... vyhoupl se stín a kůň zběsile pádil do dálky. Zlý čin temnot přepadl ležení **jako duch**, rychle a tajně.

Několik vteřin mlčení bylo strašnější než zoufalý výkřik, který na to krátce a bolestně zazněl. Stráže, které objevily mrtvé tělo knížete vyřítily se ze stanů.

³¹ Přidaný text, který v něm.originále není: ... „od **Eb-ra-nita z Egypta, který byl jeho důvěrníkem, ačkoliv byl poradcem faraonovým.**“

³² V hodině smrti Abd-ru-shinově se odloučil paprsek Čisté Lilie od pozemského těla i ducha Nahome

³³ Tato věta vyškrtnuta! Proč asi?

"Zavolejte Nahome."

Nahome přišla. Tušila, co najde a vstoupila do stanu. Pak opět nastalo hluboké mlčení

O něco později putoval bílý, vážný průvod zvolna pouští ke světlému městu. Jezdci vedli koně za uzdy.

Schrána bílého knížete odpočívala tichá jako ve spánku na nosítkách, spočívajících na hřbetě jeho koně.

Vedle něho, nerozlučně jako za života, něžně bílá, světlem prozářená (naplněná) schrána Nahome. I ona jakoby spala. Dobrovolně následovala svého Pána, aby směla být s ním. A tak se setkal spěšný posel Aloe se smutečným průvodem devět hodin po vraždě.

V hodině smrti Abd-ru-shinově

Když tělo Božího Vyslance přijalo smrtící ránu z ruky temného vražedníka, ihned vystoupila jeho světlá bezbytnost obklopená ještě duchovními a jemnohmotnými obaly.

Na tomto prvním stupni jeho vybavení se z úrovně zakotvené nad zemí, bylo k němu jeho světlou silou přitaženo mnoho probouzejících se duchů. Dostalo se jim milosti, že tak směli najít cestu k poznání.

Ale v tomto světodějném okamžiku, který rozechvěl všechny úrovně stvoření a celý kosmos, byli mnozí v pozemských tělech žijící vysocí duchové tak uvolnění a probuzeni, že směli vidět světlou postavu Abd-ru-shinovu a skrze ni přijmout zprávu a příkazy.

Ti však, kteří již na zemi přišli s ním do styku, a kteří byli svatou jiskrou Boží zasvěcení a prožhavení tak, že jejich bledá jiskra ducha se rozhořela plamenem, ti viděli a prožili nějakým způsobem hodinu rozloučení.

Tak Mojžíšovi dostalo se posledního příkazu od Pána. Naplněn silou, kterou jeho duch v této hodině Abd-ru-shiovým dotekem, přijal, nastoupil svou cestu Rudým mořem a pouští. A poznal pomoc Boží.

I Aloe viděla smrt Pána. Bledý a světlý stál před ní s krvácející ranou, jsa oloupen o prsten. A téměř v témže okamžiku prožil její duch bolestné odloučení od jejího dítěte.

Bylo to vyšší duchovní dění, do něž nemohl promlouvat jakýkoliv pocit. Byl to rez odloučení, který se vryl v poznání. Zřetelně zůstalo cítění, že zmizely svazky, které byly dány jen k tomu účelu, aby duch Irmingand mohl přirozeně zakotvit v pozemském těle. Z pozemského těla Nahome se vybavila světlá postava Irmingard a hledajíc oporu, pevně se spojila se zářícím paprskem, který z Abd-ru-shina ještě dlel na zemi. Zvolna stoupala za zjasněným tělem výš, stále výš. Když opouštěla zemi, stála již v něm. A letěla všemi úrovněmi rychlostí

nejčistšího světla.

Aloe ještě jednou spatřila světlou postavu Irmingard jako v okamžiku jejího vtělení. Obklopena růžovým světlem a vznášejícími se květy a zářící jako hvězda.

Potom se však vzdálila a zanechala Aloe zpět na zemi a v její duši vážnou, vědomou touhu.

Všechno to se událo v hodině smrti Abd-ru-shinovy...³⁴

Aloe našla Ismány a dala jim zprávu o svém vidění.

Hluboké ticho zavládlo nad světlou říší Is-ra. Na plochých střeších paláců vyčkávali Ismáné a všichni věrní služebníci Abd-ru-shinovi posly, které Aloe vyslala. Ani nejmenší třpyt naděje nebyl v jejich očích, cítili, že Aloe mluvila pravdu. Přišli do stavu, který nelze popsat pozemskými slovy. Zapomněli na svoje já a cítili se být jen celkem. Jako zářící kruh vystoupili vysoko ve svých modlitbách a následovali svého Pána. On je přitahoval a daroval jim sílu pro přicházející bolesti v pozemském těle.

Slunce zapadlo. Na druhý den se znovu vynořilo zářící a spělo k nejvyššímu bodu oblohy. Na bílých terasách stále ještě bděli sluhové Abd-ru-shinovi, aby nepřehlédli vynoření se průvodu ve vzdáleném světle pouště. Chlad noci ani žár slunce nemohl je zahnat z jejich stráže.

Jako ztuhlý sloup z mramoru stála Aloe v bílém šatě na nejvyšším místě, bystrým zrakem neúnavně zírala do oslepujícího poledního žáru i do hloubky ztemnělého nočního obzoru...

Konečně po dvou a půl dnech pozorovali, že se blíží předvoj arabských jezdců. Obě schrány byly pozvolna vezeny a pečlivě obklopeny věrnými divokými Araby, kteří by pro svého Pána byli šli i ohněm.

Ismáné nařídili všechny přípravy, které byly tiše, čistě a slavnostně provedeny. Z mocných sloupů šlehalo k nebesům vysoké ohně. Prostory, dvůr a síně, vedoucí k chrámu, byly ověšeny bílými závoji. Obrovské skupiny palem se podivuhodně vyjímaly na bílém základě. Ruce zahradníků tvořily zázraky.

Při vši té práci se neozval ani sten bolesti. Nepopsatelně svatá, slavnostní nálada spočívala nad lidmi.

Z chrámu, v němž měli odpočívat mrtví, než se za nimi zavřou obrovské balvany komory mrtvých, zněla hudba. Od doby Ismánů nebylo již nikdy na zemi takové hudby. Bylo to znovupodání zpěvu blažených duchů. Mohli je zachytit jen ti lidé, jejichž duchové směli

³⁴ Ano, paprsek Čisté Lilie se zřejmě uvolnil již v okamžiku Abd-ru-shinovy smrti a odpojit od pozemského těla Nahome. Čistota i Lásky Boží působí v jednotě s Vůlí Boží a zcela zákonitě ji musí následovat při odchodu ze země..

Kam však odešla zoufalá duše pozemské Nahome, spojená ještě po nějaký čas stříbrnou šňůrou s astrálním tělem nebohé Nahome, zůstává pro čtenáře otázkou, na kterou musí, podle stupně svého poznání, najít odpověď sám ! Všechno to se událo v hodině smrti Abd-ru-shinovy...

naslouchat ve věčnosti. Nebyly to pohřební písně, byly to chvalozpěvy k Bohu, písně ke cti živoucí síly.

Zvučící tóny posvátných zpěvů vítaly tělesnou schránku knížete. Tiše, zvolna a neskutečně jako průvod duchů, nesli Ismáné nosítka do chrámu. Ještě jednou se seskupili přítomní v modlitbě kolem svého Páně. Pak se zavřely brány a závěsy pro všechny, kteří nepatřili k zasvěceným.

Po této pobožnosti byla těla předána podle obvyklých mravů k nabalzamování.

Aloe chodila sem a tam jako živá mrtvola. Jednala sice ve všem pozemském zcela jasně a byla všude ku pomoci. Ale přesto byla duchem nepřítomná.

V hrobce³⁵ se horečně pracovalo. Bohatství Abd-ru-shinovo bylo z velké části narovnáno do komor pro poklady. On sám i milá Nahome se podobali drahocenným nádobám, zdobeným drahokamy, když vyšli z milujících rukou ku svému Bohu³⁶.

Napřed kráčeli Ismáné. Část těch, které Pán povolal do své blízkosti, kráčela za nosítky. Pak šly ženy. Aloe byla mezi nimi. Jako poslední směla ještě jednou zřít rakev Nahome, která pak byla uzavřena. S tichým vzlykem se zhroutila. Již se víc neprobudila v pozemském těle a byla rovněž uložena k odpočinku.

Založením říše Is-ra zůstala Boží síla zakotvená na zemi

Boží síla vyzařování bezprostředně přitáhla sílu čistoty, tak jak jí také bezprostředně ze sebe vyzářila.

Proto se vrátila Irmingard po paprsku Božského světla zpět do Svátého Grálu.³⁷

Založením říše Is-ra zůstala však síla na zemi, zakotvená zde pomocí pozemských služebníků. Odtud proudila po celé zemi, probouzela a upevňovala všechno, co bylo Abd-ru-shinovým bytím na zem rozseto.

Ihned po odchodu Abd-ru-shinově dostalo se jeho pozemským pomocníkům velmi zesíleného duchovního vedení. Stáli všichni na místech, které jim jejich Pán osobně určil a z nich působili. Všechno co konali a rozhodli, bylo z jeho vůle. Mojžíš byl prvním, na němž byl ihned viditelný tento mocný účinek.

V jemnohmotných říších však vznikl silný pohyb. Myšlenky se zhutňovaly neobvyklou silou a rychlostí. Všechna přání a všechny činy se ihned projevíly. Nad městem Abd-ru-shinovým i nad jeho

³⁵ V redigované verzi změna: ... "Na pyramidě"

³⁶ V redigované verzi nahrazeno textem: ... „připravení ke svému pohřbení“

³⁷ Proč je tohle zákonité dění redakcí HG tak urputně zamlčováno? Ano, vrátila se Irmingard - Čistá Lilie. Nahome však zůstala nadlouho připoutaná k pozemské rovině a svému činu.

pomocníky **spočívala ochrana, takže** se u nich přirozeně vše vyvíjelo k dobrému. Strašlivě však řádilo zlo nad Egyptem.

Záhrobní bytosti byly tímto pohybem probuzeny a **mnohé z nich** poznaly světlo. S vroucí touhou směly povznést své duchy. V nízkých vrstvách však se odehrávaly hrozné události a obrazy. **Bylo tam mnoho duchů, kteří byli spoutáni svými omyly.**

Nad zemí Egyptskou ležel šedivý, **plynoucí** oblak z jemné hrubohmotnosti. Volný, plynulý pohyb se postupně zrychloval, až vznikly prudké víry. **Z nich** vystupovaly formy strachu, příšery nenávisti, **vraždychtivosti, surovosti a dravosti a** padaly na lidi **jako závěje jedovatých plazů.** Věšely se na strachem, **nebezpečím** a bídou ztročené **lidské duchy** a tito se stali hříčkou všech těchto myšlenkových forem, **žádosťivě rozšklebené tváře** posedávaly v chrámech, ulicích i palácích. **Vojákům, jichž tisíce bylo vysláno do boje za moc faraónů, seděly v týle příšery hrůzy a krvelačnosti, vzteku a nenávisti.**

I zvířata cítila tlak těchto nízkých úrovní. Byla plachá, vzrušená a vypovídala poslušnost svým pánům. Posvátní býci onemocněli, Nad městy táhli ve velikých hejnech ptáci **a křičeli jako supové.** Všude zapáchaly zdechliny. Přibývalo špíny. Pod tlakem, jehož příčina jim byla nepochopitelná, nedbalí lidé ani nejnnutnější čistoty. K tomu se přidružily horečnaté nemoci z bažin, které vysílaly množství **strašlivých, nakažlivě působících oblaků hmyzu.** **Špína zasáhla i jemnou hrubohmotnost. V nehybných, olověně šedých mlhách bojovaly nebo tupě odpočívaly zoufalé duše.**

Ruka Páně seslala těžké rány na Egypt.

Ti, kteří na zemi přežili hrozné účinky, plni strachu poznávali, co se děje s tímto národem. Nepochopili však, že to všechno vyplývá ze zákonitého vývoje jejich vlastního jednání. Bůh Židů byl jim mstitelem, hrozným, nemilosrdným Bohem. Báli se ho, ale nedovedli se podívat do sebe a poučit se z tohoto strašlivého prožití.

Lidé byli zprvu jako omámeni, tupě čekali nové rány, které měly přijít. Všechno prvorozené bylo již zničeno. Nemoc a bída zaplavily zemi. Vojsko zahynulo v Rudém moři a země byla bez vládce.

Juricheo **se obrátila zády k zemi svých otců.** Úplně strnula při zprávě o smrti knížete Světla. **Nikdy již nebyla tou, jakou bývala dříve.** Ale těžké rozechvění osvobodilo jejího ducha. Viděla marnost všech věcí, které dosud považovala za důležité. Mojžíš odešel, ona zůstala sama. Neměla ničeho, co by jí ještě poutalo k zemi **V tomto duševním stavu přišla jako poslední zpráva o zničení egyptské moci v Rudém Moři. Smrt bratrova ji nedojala, ani ji nenapadlo, aby se pokusila bojovat o výstavbu zpustlé říše.** Náhlá prudká horečka ji porazila a uhasila její život.

"Nahome !" vydechly její rty naposled.

Její vroucí touha řídila ducha správným směrem. Rychle se zbavila svých schrán a následovala světlo kříže, který jí již za času jejího života pln milosrdné lásky pomáhal.

I jeden z několika moudrých kněží oné doby, Amon-Asro, kněz Isis, dokonal svou pozemskou pout. Věděl, že věrně splnil svůj úkol. Nechtěl lidstvu zamlčet bohatství svých poznatků, byl však z milosti odvolán z této země ještě dříve, než zátopy a krupobití ničivě zasáhly i posvátný ostrov.

Nanny se zmocnila veliká bolest, když pochovávali tělesnou schránu nejmoudřejšího kněze. Pro ní to byla hodina začátku konce Egypta. A měla pravdu.

Její bytí však nemělo být ještě ukončeno. Cítila, že jí již nic nepoutá k ostrovu, ani povinnost, ani slib věrnosti Isis. Tak stála na břehu hučícího posvátného Nilu. Noc se tiše snášela dolů, když se k ní přiblížil člun. Bílý trpyt jejího šatu uviděli lodníci, zpozorovali povívání závoje a přistáli. Nanna vstoupila do člunu a učinila to, po čem před mnohými léty toužila a nemohla to uskutečnit.

Následovala volání svého vnitřního hlasu, které nikdy nezmlklo od chvíle, kdy Aloe a dítě ji opustily. Půjde hledat místo, které Amon-Asro vídal svým duchem..... zářící město v poušti.

Byla to odvaha osamělé ženy vydat se na pout do světa. Nedbala na nic jiného než na volání hlasu, který v ní byl stále zřetelnější a povzbudivější.

Na pouti viděly její oči smutek, mnoho strašné bolesti a veliké zpusťování. Zřícené stavby, rozbořená města, zpustlé zahrady.

Cize kráčela tím vším, čeho se dotkl prst Páně. Bylo jí, jakoby byla na jiném světě. Jen jedno věděla jasně. Hledala Nahome.

Byla ráda, když zpustlé a šedivá spousty hrůz a smrti zůstaly za ní. Připojila se k průvodu kupců, který táhl pouští. Jasně tušení řeklo osamělé ženě, že je to směr její cesty. Bez váhání šla s nimi. Zůstala však všem vždy vzdálená, netoužila po lidské společnosti.

Vlídne svítilo světlo měsíce, když za noci putovali přes stříbřitě šedé vlny písku. Vzduch byl vlhý a tichý. Horké dny strávila ve stínu odpočívajících zvířat nebo ve stínu stanu.

Lidé brzy zpozorovali, že mají před sebou pokojnou, osaměle putující ženu a žasli nad velikou silou její vůle. Poskytli jí doprovod a pomoc, pokud jí potřebovala, ale jinak ji nechávali úplnou volnost v jednání. Celé hodiny jela na zádech osla. Tak putovali tři dny.

Nanna náhle vycítila, že její cesta vede jiným směrem. Proto se od lidí odloučila, s díkem se rozloučila a ráda přijala malý sáček ovoce, který jí dali sebou. Když klidně a přátelsky odmítla všechny jejich rady a pokyny, potřásl nad tím hlavami a nechali jí jít.

Nanna šla dál sama. Sledovala jasně světelný paprsek, který padal s oslnivě modrého nebe na jasněžlutý písek.

V tom se náhle objevili na obzoru jezdci, kteří k ní spěli rychlostí větru. **Nanna je zatím nevnímala.**

Slunce se v té chvíli sklánělo, rudá světla vyskakovala již nad pahorky a stíny zmodraly. Večerní ticho, **obklopující Nannu**, bylo přerušeno otřesy země, způsobenými blížícími se jezdci. Srdce Nanny se tiše zachvělo, když se ve své únavě a žízni sama sebe tázala, s jakým asi úmyslem k ní jezdci přijíždí.

Její nervy byly napjaty na nejvyšší míru. Již myslela, že zpěnění koně kolem ní přeletí, když jezdci prudce zastavili a vzali ji do svého středu. Byla tedy jejich zajatcem. Ale hnědé tváře se dívaly přátelsky. S klidem a důstojností sesedli muži s koní. Nanna se zaradovala, když se od nich dozvěděla, že je blízko říše Is-ra. V tom okamžiku cítila, že je v bezpečí.

"Koho hledáš?" ptali se muži přátelsky.

"Nahome", odpověděla tiše.

Jméno působilo jako heslo. Hluboce se před ní sklonili Arabové až k zemi a mlčky zahalili své tváře. Beze slov pozvedli Nannu na jednoho koně a jeli s ní ku svému světlému domovu.

Jen málo Ismánů zůstalo v říši Is-ra. Když pochovali schránu svého Pána a s velkou věrností vyplnili všechny povinnosti, které vyplývaly **ze slavnosti uložení ostatků**, vrátili se zase na svá místa v říších, které jim Pán určil.

Tři z nich, kteří nejlépe následovali slova Abd-ru-skinova, opustili tento svět a jejich těla byla též uložena do **pyramidy**.

Stavba rychle pokračovala k úplnému dokončení s největším možným uměním. Tak, jako stavitel dále tvořil dílo, které Abd-ru-shin založil a jemu s důvěrou předal, tak jednali i ostatní služebníci zcela podle vůle svého Pána. V pílí a věrnosti pracovali na mohutné výstavbě státu a jejich síla rostla den za dne.

Jeden z nejstarších Ismanů, který po smrti Is-ma-ele byl Pánem pojmenován Is-ma-il, **byl jako nejstarší vysoce ctěn a vážen.**

V něm bylo sídlo moudrosti a zkušenosti. Nam-chan byl jeho věrnou rukou. On prováděl vůli Is-ma-ile, který ze síly Abd-ru-shina přijal vedení, ve skutky. Všechny **zázračné** dary, které Abd-ru-shin v Nam-chanovi objevil a svým vedením bohatě rozvinul, došly nyní k uplatnění. Stal se vůdcem a vykonavatelem Boží vůle. Bohatě a krásně rozkvetlo bílé město ve světle Boží milosti. Bušil v něm život plný síly a strážci moudrosti a zákonů pečovali, aby tyto zákony byly živě plněny a zachovávány, jak to chtěl Pán.

Mnoho lidských duchů našlo ještě cestu pouští ke svatému městu moudrosti a čistoty a zůstali tam. Každý, kdo tam došel, následoval

volání Nejvyššího a došel v bílých zdech ke svému cíli a určení.

Nanna byla jedna z prvních, kteří směli dosáhnout města světla.

Byla tam přijata jako dávno pozvaný host. Její moudré, bystré oči poznaly v lesku a půvabu žen nadpozemský proud síly, který kdysi rozjasnil chrám Isis, když v něm dlela Nahome.

Když její noha překročila práh paláce, ihned věděla, že Nahome již není na této zemi.

Ženy se jí s velkou dobrotou ujaly. Mezi nimi zvláště Ere-si dozrála k podivuhodné dobrotě a vyrovnanosti. Jí Nanna svěřila děj svého života. Ere-si věděla již z úst Nahome o Nanně, strážkyni a přítelkyni jejího dětství. Rovněž tak věděla o knězi Amon-Asrovi.

Dlouho sedávaly ženy v bílých, světlem proniknutých síních nad zahradami. Vyprávěly o svých osudech a o moudrém vedení Božského světla. Nanna prožívala všechno, co Ere-si vyprávěla, celou svou vroucí a žhavou duší. Zprvu ženami a pak učiteli a knězi Světla, byla uváděna do zákonů Božích.

Vstoupila do kruhu služebníků svého Pána. Při posvátné slavnosti jí naplnilo jeho Světlo. Směla slyšet hymny znějící z úst Ismánů. Viděla překrásné slavnostní tance, které chrámová tanečnice Ere-si zasvětila svému Pánu. Nanna, která přišla z míst bohatého kultu krásy, žasla nad opravdovostí těchto slavnostních obřadů. Služebníci, kteří v nejčistší bohoslužbě plnili svou svatou službu, se jí jeví plni Boží milosti. A znovu zase poprvé po dlouhé době prožila blažené spojení se silou Světla, jako tehdy, když Nahome přišla do chrámu Isis.

I velké milosti dostalo se Nanně. Stala se vidoucí. Světlem tryskající nádoba na bílé tabuli zvučela vzletnými tóny. V záplavě zlatěbílého světla, které se rozlilo nad kruhem Ismánů a služebníků a vystupovalo až k lesklému klenutí chrámové síně, zjevil se jí obličej.

Byla to tvář muže. Jeho zářící oko vyzařovalo lásku a moudrost. Síla Boží se spojila se zemí a Nanna směla vidět tvář prostředníka.

On jí otevřel bránu do světlé říše. Po jeho levém boku zpozorovala postavu v dlouhém, bílém oděvu a liliovou korunou. Po pravici stála královská paní, jejíž tvář byla plna lásky. Kolem ní létalo růžové světlo jako jemné obláčky. I ona měla korunu ze světla. Její světlá, prozářená postava byla však zahalena v leskle černý plášť. Nanně se zdálo, že tento temný plášť je tím jediným, co této paní umožňuje bytí v této formě. Udivena tázala se v duchu, kdo to jest a slyšela Jméno:

M a r i a !

Při zvuku tohoto jména udály se s ní podivuhodné věci. Slyšela jasný, zvučný hlas, který k ní promlouval:

"Protože věrně sloužíš, budeš smět žít na zemi, až se naplní zaslíbení."

Nanna přemožena, klesla na kolena a z jejího ducha vytryskla

slova:

"Tobě sloužím !"

Toto prožití bylo tak veliké, že o něm nemluvila s nikým, leč s chrámovou tanečnicí. **Od tohoto dne náležela do kruhu nejvyšších služebníků chrámu Is-ra.**

Nanna směla pak obdržet silné duchovní spojení a oběma světlymi ženami, které stály po boku Pána, **jak to směla vidět v obrazech.** Přece však neporozuměla, kdo tyto ženy jsou. Nepoznala ještě tvář Čisté Lilie. Jen pomalu směla být na to připravována.

Dostalo se jí tolik síly, že její duch stoupal vzhůru velikou rychlostí. Stále ještě znělo v jejích vzpomínkách jméno:

M A R I A !

Čistá Lilie se vrátila do světla svého domova. Tón vysoké Božské sféry letěl s hukotem kolem ní. Perutě andělů svištěly, kdy čerpajíce z pramene života, skláněli své nádoby a živili tak posvátné zahrady Lilie.

Boží vůle však vešla do prazdroje bezbytné síly a zůstala tam nějaký čas. Přesto však stále působila duchem. V klíně velké, pravěčné moudrosti se připravoval nový rozlet k začátku.

Světelné paprsky probíhaly stvořením. Boží Vůle je svým sestupem vnesla do hmotnosti, kde v několika lidských duších zakotvily.

Tyto duše tam tvořily ostrovy Světla. Působily dál podle jeho vůle a putovaly zemí na jeho příkaz.

Když se to stalo, a Bůh rozsel tak své světlo jako zrnka semen, byli Ismáné znenáhla povznášeni do světlé říše Ducha, **kde směli prodlévat.**

Říše Is-ra na zemi zůstala sice ještě ve své původní kráse, jak to bylo zákonem určeno, ale lidí, kteří byli schopni tam vnášet život, stále ubývalo. Přišla doba, kdy všichni, kteří na zemi sloužili Abd-ru-shinovi, **byli uloženi do velké pyramidy** a tím se blížil konec.

Měla propadnout dlouhému spánku, až bude probuzena Synem Člověka.

Chufuova velká pyramida

Konec

Poznámka č. 1:

- 1.) **Kopule či kupole?** V německém originále je psáno: „goldenen Blütenkuppeln“ – tedy „zlaté květinové kopule“.
- 2.) Nejstarší dochovaná klenba v Egyptě je známa z chrámu [Ramesse III.](#) v [Medínit Habu](#) a pochází z [12. století př. n. l.](#).... <https://cs.wikipedia.org/wiki/Klenba>
- 3.) Ovšem kupole, což je klenba s kruhovým půdorysem, je v architektuře starověkého Egypta prvkem poněkud neobvyklým.
http://dk.spsopava.cz:8080/docs/pdf/architektura/P9_%20Architektura.pdf
- 4.) Kupole jsou známy především v římské antické architektuře, v architektuře byzantské, islámské, renesanční a barokní. Začaly se stavět až s rozvojem techniky a stavitelství ve starém Římě, velké dokonalosti v nich dosáhla byzantská architektura.
- 5.) Zlatý věk *klenby a kupolí* nastal ve středověké *architektuře*, zejména při stavbě chrámů a katedrál. ... <https://cs.wikipedia.org/wiki/Kupole>
- 6.) Svědčí tedy zmínky o chrámech s kříž'álovými a zlatými kopulemi i ve spisech „Nahome“ a „Život Abd-ru-shinův na Zemi“, že jejich stavitelé - Ismáni v říši IS-RA svojí vyspělostí a technikou předběhli dobu nejméně o 1,5 tisíce let?

Velká mešita Šejka Zayeda v Abú Dhabí, ve Spojených arabských Emirátech

[Sheikh Zayed Grand Mosque, Abú Dhabí](#)

Poznámka č. 2:

- 1.) **Tento text je opisem** předválečného českého samizdatového překladu, pocházejícího patrně z dílny učedníka Josefa Kováře, podle německého originálu spisu „NAHOME“ ze svazku „*Verwehte Zeit erwacht Band I 1935*“.
- 2.) Tento svazek č.1 z cyklu „*Zaváté doby se probouzejí*“ v blízkosti Abd-ru-shinově duchovně přijala Pánova apoštolka paní Irene Manz.
- 3.) Pro větší přehlednost byl tento text i srovnávací redigovaná verze HG rozdělen na jednotlivé menší kapitoly a opatřen elektronickým obsahem.
- 4.) **Části textů**, které byly při úpravách z pozdějších redigovaných českých překladů spisu „NAHOME“ cenzurou vyjmuty a nebo ve svém původním smyslu nějak pozměněny, z jsou v textu této původní předválečné verze barevně označeny:

Modrým zvýrazněním	-části textu vyjmuté cenzurou z redigované verze
Zeleným zvýrazněním	- orientační značky, texty cenzory přidané
Žlutým zvýrazněním	- orientační značky a poznámky

Obsah:

NAHOME	1
NAHOME	3
Pod ochranou egyptské bohyně - Isidin ostrov.....	4
Starý moudrý kněz Amon-Asro	6
Nahome přichází v paprsku Čisté Lilie	7
Kníže Abheb podporoval Mojžíše.....	9
Egypt pod knutou faraonů	10
Kněží Isis chystali slavnost Iset.....	14
Bohyně Iset však mlčela.	19
Vody Nilu se rozvodnily a rozlily.....	21
Amon-Asro zkoumal osud dítěte	23
Kněžské intriky a magie v chrámu.....	26
Kněžna Aloe s Nahome odchází z Isidina ostrova	29
Nahome v paláci knížecích předků.....	33
Přepadení bandou pouštních lupičů a vojáků.....	36
Aloe a Nahome zajaty a odvečeny do pouště	38
Blížila se nová bitva?	40
Aloe a Nahome v říši Abd-ru-shinově.....	41
Nahome našla svůj nový domov	43
Aloe žila osaměle, její jasné slyšení a vidění zaniklo.....	44
Faraonova návštěva v říši Abd-ru-shinově	45
Závist a zloba faraonova	46
Čistá láska Nahome k Pánovi dozrála v síle ducha.....	47
Pojedeme do Egypta ke dvoru faraona	49
Jasnovidec Ne-so-met nechce slyšet.....	51
Abd-ru-shin zavražděn, Is-ma-elovo varování přišlo pozdě.....	52
V hodině smrti Abd-ru-shinově.....	53
Založením říše Is-ra zůstala Boží síla zakotvená na zemi	55
Konec.....	61
Poznámka č. 1:	62
Poznámka č. 2:	63
